

JAROSLAV BENEŠ
**PROJEKT
ORPHAN**

Jaroslav Beneš

PROJEKT ORPHAN

Příběh s prvkem sci-fi o rozdaných kartách, které Osud po tabletě
Defrangilu nějak špatně zamíchal.

2014

Následující příběh je smyšlený a jakákoliv podobnost se skutečnými žijícími postavami či událostmi je čistě náhodná.

RADIOVÁ KAPSLE

Lambert Farin se někdy choval jako dítě, nezralé, nevytvárané a přesto tak hravé. Když dokončil universitu, prošel prý několika firmami. Firmu NCFM, s.r.o. jsme založili společně – Luigi Correggiato, samozřejmě Lambert a já, Marek Narp. Byl jsem oběma opravdu nesmírně vděčný, že mi umožnili spolupodílet se na jejich práci a na oplátku se zase já snažil vypomoci všude tam, kde bylo potřeba. Dokonce jsem si dovolil spravovat i jejich finanční záležitosti. Alespoň zčásti.

Lambertovi bylo třiadváct, považoval se stále za pohledného muže, který se rád dobře oblékal, a obleky měnil dost často, protože ho s přibývajícím věkem chytaly záchvaty ústí do různých diet a kondičních cvičení s následkem drastické změny garderoby, a rád se reprezentoval, jinými slovy, s oblibou se ukazoval před objektivy bulvárních žvabounů. Pokud možno v doprovodu nějaké lepé děvy. Hlavně takové, které nevadila jeho mírná nadváha, domyšlivé řeči a určitý stupeň nevkusu, ve kterém si liboval. Odjakživa vyhledával jen značkové oblečení, však i na tenis, samozřejmě, potřeboval taky značkové hadry. S jeho osobou bylo spojeno mnoho benefičních akcí, na které chodil opravdu rád. A s okatými a nohatými objevy se tam seznamoval anebo je tam bez jakýchkoliv výčitek odkládal.

Pracovní náplň, krom banketů a nejrůznějších obchodně pracovních večírků, vyplňoval obchodními aktivitami – prodával výrobky firmy NCFM, s.r.o. a navenek ji reprezentoval. Taky si hrozně moc zakládal na titulu obchodního ředitele.

Naopak Luigi nemohl být odlišnější. Byl o dobrých deset let starší než Lambert, ale společnost moc rád neměl, což bylo na Itala dost zvláštní. Jako dítě se dostal do Prahy s rodiči, kteří pracovali pro nějaké zahraniční firmy, dlouhodobě působící v Česku, začal tu chodit do školy, vystudoval, a když se jeho rodiče vrátili zpět do Itálie, on zůstal, protože se krátce po promoci oženil. Jak občas říkal, z blbosti. Z Česka se mu nechtělo odejít, i když mu manželství moc dlouho nevydrželo. Nejdřív prý pracoval někde v nemocnici, ale později se našel v laboratořích firmy NCFM, s.r.o., kde se začal zabývat čistými složkami pro nejrůznější medikamenty. Továrna ale léky jako takové nevyráběla, dodávala jen superčisté materiály farmaceutickým firmám podle Luigiho receptur. Myslím, že se cítil víc jako vědec než tvůrce nových technologických postupů.

No a co bych asi tak řekl o sobě? Byl jsem rád, že jsem po létech nemoci dokončil maturitu a mohl se věnovat technologii materiálů na technice. Studium mi docela šlo, jen řidičský průkaz mi dali snad až napotřetí. Ale byla to paráda. Díky tomu jsem mohl zaskočit i za tehdy často nemocného řidiče, který vozíval Lamberta a Luigiho do fabriky, kde se ve starém objektu začala rozjíždět první výrobní linka. Lambert občas říkával, že budoucnost přeje připraveným, ale nikdy se tímto heslem neřídil. A Luigi, ó ten měl pořád jen hlavu

v oblacích a nějaký čas skoro nevycházel z podnikových laboratoří. A tak jsem považoval za výzvu, abych se postaral o ty praktičtější věci okolo. Alespoň dle mého rozumu. Dneska, v osmatřiceti, se na to dívám už trochu jinak.

Díky velkorysosti společníků jsem mohl nahlédnout pod pokličku výzkumu, přiučit se a občas maličko i vypomoci. Ve fabrice jsem pracoval jako technolog nových materiálů a práce mě naprosto pohlcovala. Dokonce tak moc, že mi nedalo, abych nenahlédl do technických dokumentů určených ke schválení, které přinesl Lambert z porad vedení firmy. Mnohokrát jsem musel opravit výpočty na výkresech, jakoby pozapomenutých v pracovně nebo někde na stolku. Je možná pracovitý, společenský, umí jednat se stranami a i jinak je velmi činorodý, ale diferenciální rovnice opravdu řešit neumí. A Luigi míval občas tu a tam problém s namícháním těch správných roztoků, protože poměrová matematika mu asi taky příliš nešla. A mě tohle hrozně moc bavilo.

Své soukromí jsem si ale střežil. Měl jsem totiž naprosto volnou ruku a mohl zařídit rekonstruovaný dům zcela podle svého, ale udělal jsem to s vědomím, aby se Lambert i Luigi, pokud budou v domě přebývat, cítili opravdu dobře, pohodlně a bezpečně. Dokonce jsem pro Luigiho zařídil za garáží malou laboratoř, tak trochu zmenšeninu té jeho vlastní ve firmě. Takže se stalo, že Luigi trávil s Lambertem v domě většinu volného času a do svých bytů ve městě jezdili jen sporadicky. Samozřejmě se vyskytly výjimky,

objevila-li se nějaká nová dvounohá, okatá krasavice, to se Lambert neukázal i několik dní.

Firma NCFM, s.r.o. se za ta léta velice rozrostla a musela být, už jenom z důvodu velikosti a náročnosti provozního řízení, alespoň vnitřně rozdělena. Původně výroba diagnostických a léčebných preparátů, které prosadil Luigi, byla později zastíněna Lambertovou představou o prodeji diagnostických přístrojů a speciálních nástrojů pro nemocnice, vývojová zařízení a výzkumné ústavy. Luigi se později stáhnul do pozadí a víc se věnoval vývoji jakéhosi původního léčebného preparátu, na kterém prý pracovali ještě za dob studií, a Lambert, byť měl solidní technické vzdělání, zase víc inklinoval k řízení firmy, staral se o finance a hlavně o obchodní partnery – nejen o ty stávající ale i o ty případné nové. A firma se začala přiklánět k mojí představě, která se nakonec stala hlavní, nosnou a přinášela nejvíc peněz.

Začínal jsem jako elév v konstrukční kanceláři firmy, pracoval v ní i při studiu a nakonec se úplně věnoval technologii nových materiálů. Rozumějte, firma časem rozšířila svoje působení na dodávky speciálních superčistých materiálů a také zvláštních slitin pro specifické účely, například pro zbrojaře nebo elektroniky. Obzvláštní specialitou firmy, na kterou jsem byl neobyčejně hrdý, se stala výroba tvrzených, téměř nerozbitných skel pro kokpity letadel, batyskafů a možná i kosmických lodí.

Co si tak vzpomínám, Lambert nikdy do svého bytu nepozval na večírek obchodní přátele či pracovní návštěvy. Nejraději je vozil do

domu, kde jim na terase vtoukal obchodní klíny do hlavy a předváděl se. Na potenciální sešlost se dalo připravit s předstihem a se znalostí jeho vkusu a zvyklostí. Výjimkou všeho byl můj právní zástupce, pan Bruder, který chodil zásadně jen za mnou a vždycky mi přinesl láhev bílého rumu, což jsem jako abstinent nechápal, dokud mi Luigi neprozradil, že barbadoský rum rozdává každému řidiči, který ho v pozdních nočních hodinách odveze i s opicí domů, on totiž prý v tomhle stavu nedokázal rozlišit obličej ostatních lidí natož pak řidičů. Tak jsem mu tu láhev vždycky šikovně vrazil před jeho rodinným prahem do rukou, než si ho převzala do domácí péče ve vysoké tónině rozladěná manželka. A při dalším odvozu jsem zjistil, že se ta zpropadená láhev rumu změnila na láhev putovní, protože mi jí zase vstrčil do ruky.

Dámské návštěvy páně Lambertovy se staly kapitolou jen samy pro sebe. Do svých čtyřicetin je vozil jen k sobě domů, do bytu, a že měl ženy opravdu velmi rád, i když jen chvíli, mohl potvrdit jemnou narážkou nebo hrubým vtípem každý návštěvník, který se u nás zastavil. Později každou nově objevenou děvku přivezl sem, do domu, předvedl ji a za pár dní s ní zase odjel po tom soukromém posouloženičku, jak s oblibou v úzké pánské společnosti rád říkával. Na tuhle společnost se prostě nešlo připravit.

Bohužel, dlouho jsem nechápal, proč Lambert tak kritizoval každou mojí slečnu, se kterou jsem zrovna v tu chvíli chodil, dokud jsem se sám na vlastní oči nepřesvědčil o jisté skutečnosti. Před časem jsem se rozešel s dívkou v podstatě proto, že jí taky tak mocně

pranýřoval za příliš krátké sukňe a vyzývavou tvářičku a já měl děsné výčitky, když mě nazval úchylem se specializací na nedospělé holčičky. A pak jsem ho zcela náhodou přistihnul s touto mou bývalou přítelkyní. Vycházeli zrovna z jednoho nejmenovaného luxusního hotelu, kde asi strávili nějakou tu intimní chvíli. Nevšimli si mě, já seděl u konferenčního stolku tamtéž, hned vedle vchodu s dvěma odborníky na pružnost a pevnost kovových slitin na bázi manganu a tak jsem viděl, jak se v důvěrném závěsu vydali k východu, aby se hned za dveřmi oddělili jako dva zcela cizí lidi. A tehdy mi došlo, že mi vlastně každou mou známost... záviděl, a dělal všechno proto, aby vztah více či méně nenápadně zničil.

Bez ohledu na to, jak bezohledně dokázal šlapat po cizích citech a jak finančně náročný byl každý jeho vztah, on sám se někdy před pár měsíci bláznivě zamiloval do ani ne pětadvacetileté, blondaté, modrooké a dlouhonohé krásky s nevinnou tvářičkou, kterou si přivezl z jakéhosi technologického sympozia, které ale v hrudi bušilo zcela kamenné srdce. Situace byla povážlivě vážná, nepřivezl z konference žádné materiály, prospekty ani navštívenky. Dneska docela pochybuji, zdali na nějakém sympoziu vůbec byl.

Svatba, ke které se vztah po parabole zhroutil, nás všechny zasáhla tak neočekávaně rychle, v podstatě ze dne na den, že jsem ani nestihnul dům řádně vybavit a domluvit se na slavnostní tabuli pro novomanžele s naším občasným kuchařem, panem Maxmiliánem. Bylo by mi samozřejmě ctí přivítat je v domě, protože to mohlo být dobrou zprávou, že se chce Lambert konečně

usadit a odhodit tu svojí pubertální image. Každopádně, jednoho dne přišel Lambert z úřadu v doprovodu, představil novou paní Farinovou, která tam stála na modrém koberci hned za dveřmi do haly, povýšeně si nás při defilé prohlížela a se zaujetím ohrnovala rty. Její černé šatečky přesně vystihly atmosféru, která začala v okolí panovat. Ani jsem se Luigimu nedivil – jakmile ji uviděl a byl dost potupně představen – že se nechal později zapírat a raději se od prvního okamžiku zavřel dole v laboratoři, a vycházel jen na mou přímluvu, anebo když byla novomanželka daleko z doslechu, ideálně za hranicemi pozemku.

Lambert nedokázal svým tak náhle změkklým srdcem paní Heleně, které bůhví proč říkal *‘ty můj anděli’*, i když by se spíš hodilo *‘ty můj satane’*, nic odmítnout, a já zase nedokázal odmítnout nic jemu, což byla samozřejmě chyba. Moje! Rovněž se mi dostalo potupného poučení, krom jiného, že jí smím oslovit pouze *‘madam Farinová’* a že o některých věcech v domě bude za svého manžela rozhodovat ona sama. Z úcty k Lambertovi a z jisté shovívavosti jsem to dopustil, i přes důrazné varování od Luigiho, a nepoučil ji včas o tom, co si ke mně může vůbec dovolit.

Hned druhý den po nastěhování jejích dvou hubených zavazadel do domu se mi ohlásila mladičká, našminkovaná holka s tetováním snad na každickém kousku kůže včetně obličeje, s fialovými vlasy, ale s téměř dokonalou postavou modelky, tím myslím, že byla mladší než protřelá paní Farinová, mnohem hezčí a za tou pestrobarevnou fasádou asi schovávala citlivou duši. Stála tam v prapodivných,

nepadnoucích šatech a vypadala jako nedoléčená a ještě k tomu špatně nalíčená feťačka. Paní Farinová ji představila jako svou novou společnici, kterou jí poslala pracovní agentura, ale hned ji peskovala jako malou holčičku na pískovišti, až mi bylo líto toho děvčete se smutnýma očima, které žádné šminky nedokázaly zamaskovat.

Slečně Šedivé, tj. té holce, co jsem ji omylem považoval za feťačku, změnila madam jak mávnutím kouzelného proutku postavení na společenském žebříčku. Jinými slovy, z pozice společnice ji pasovala na služku pro všechno, k čemuž musím konstatovat, že se to asi tomu děvčeti za nic nelíbilo, a to zvláště, když se s ní madam od první chvíle docela nechutně handrkovala o mzdu. Ale nejspíš to bylo proto, že jí madam možná záviděla plné poprsí bez silikonu a jemné rysy obličeje, byť překryté barevným tetováním a snažila se jí co nejvíc ponížit...

Rozhodovací kompetence si v domě za mého pasivního přihlížení uzurpovala madam sama a od toho stejného dne nastolila tvrdý řád. Celé patro prohlásila za neobyvatelné a Lambert musel zařídit kompletní přestavbu interiéru pokoje, který se rozhodla obývat. Vybrala si ten sluneční na východní straně, což jsem nechápal, když tak nerada časně vstávala. Tedy, dostala ho, samozřejmě, až když mě o něj osobně Lambert požádal. Už asi nemohl to její kvílivé vřískání snést – jinak si to ani nedovedu vysvětlit.

Tehdy jsem zjistil, že mé psychologické schopnosti vcítění zcela selhávají na určité typy osob. Madam toho byla důkazem. Nedokázal

jsem odhadnout její vkus ani se nedokázal trefit do jejího gusta. Měnilo se totiž podle neuchopitelných okolností a já si připadal jako hráč rulety, který sází jednu žeton na jednu barvu – buď padne anebo taky ne. Bohužel, pouze ve vzácných chvílích to vyšlo. Ráno se jí něco zalíbilo, v poledne to zavrhla a večer se znovu vrátila k ranní myšlence, avšak pozměněné k nepoznání. Každé její rozhodnutí znamenalo v realizaci nesmírnou pracnost a neuvěřitelnou finanční náročnost, kterou jsem taktak skousnul se skřípěním zubů. Podezíral jsem jí, že jí nejde ani tak o to, aby se v nově zařízeném pokoji cítila dobře, ale jen o to, aby utratila co nejvíc peněz.

Lambert se octnul zcela v její moci. Eh, to není správný výraz, zmítal se v jejích spárech, jako muška v pavoučí síti – v síti, která se dovedně rozpínala a měla snahu ulpět na čemkoliv ve svém dosahu. Zpočátku se asi zmítal rád a to tak, že vlastním přičiněním. I když si myslím, že se s madam k sobě typově vůbec nehodili. Těch skoro dvacet let věkového rozdílu dneska není téměř nic, ale nejde jenom o věk, že?

Po prvním večírku, který madam v domě uspořádala k mé naprosté nelibosti a po Lambertově dlouhém žadonění, vyplavaly na povrch její jisté temnější povahové rysy doposavad dobře skryté pod mejkapem anebo umně zamaskované arogantním vystupováním. Špatně jsem se vyrovnával s její panovačností, lezla mi na nervy její hysterie a nechápal jsem tu bezbřehou shovívavost, s jakou na naše pŕtky nahlížel její manžel. Dosti bolestivě mě zasáhlo, že jsem se

nesměl postarat o občerstvení a další náležitosti, to si vzala na starost sama a taktéž se sama postarala o vyúčtování této i každé další akce, co následovala. Samozřejmě se zlatou kreditkou se jí to přeúčtovalo!

S večírky se v následujících týdnech roztrhnul pytel. Na každý další pozvala vždy spoustu nějakých lidí, které jsem ani neznal. Objednávala neskutečné množství drahého jídla a pití, které se vždycky v pozdních nočních hodinách kamsi ztratilo. Po dobu jejího panování jsme se stali nejoblíbenějšími zákazníky vyhlášených cateringových firem, speciálně těch z Brna, což jsem taky nechápal, však to bylo kapku z ruky, a náš kuchař, pan Maxmilián, mohl puknout vztekem, když viděl, čím se madam pokouší návštěvníky krmit. Vrcholem všeho bylo její zcela veřejné flirtování s některými muži, a jak jsem se doslechl, prý nejen na večírcích. A Lambert se tomu všemu jen nepochopitelně smál... buď byl tak naivní anebo se už spustila první fáze demence.

Vzal jsem to tedy jako jistý druh jeho povyražení. Ale jen do té doby, než jsem se docela náhodou dostal k vyúčtování běžných provozních náležitostí. Sám jsem byl dost pracovně vytížen, zrovna v té době jsme zaváděli zcela nový typ skleněného materiálu pro miniaturní čočky, použitelný třeba ve fotoaparátech mobilů. Jinými slovy, normálně jsem chodil do práce a nemohl se tak podrobně zabývat finančními záležitostmi společníků. Hrůzu mi nahnala obrovská čísla nejen za občerstvení ale hlavně šestimístné částky za opakované úpravy interiéru a věci, které jsem nedokázal nikde

v domě dohledat. S obavou v očích jsem předstoupil před poněkud společensky unaveného Lamberta a pokusil se mu vysvětlit vážnost situace. Bohužel, odbyl mě stroze, že je všechno v pořádku a poté odjel s madam do města. Prý za nákupy. Ano, mohl jsem potvrdit, nákupy madam prožívala jako opravdu zvláštní druh relaxu. Nakoupené zboží se povalovalo zhusta nevybalené porůznu v apartmánu a přivádělo slečnu Šedivou k šílenství, kdy ten binec musela den co den uklízet za nespokojeného pištění dozorující madam... Pokud tedy zrovna madam netrávila v kosmetickém salónu nějakou tu volnou chvíli, kterou sem-tam urvala.

Zhruba před měsícem Lambert souhlasil s možným přesunem do města, do nového bytu, který ji věnoval k svatbě. Stalo se tak po dlouhotrvajícím nátlaku ze strany madam s odůvodněním, že se jí v domě nelíbí a že je především nespokojena s mým nevstřícným přístupem. Byl jsem neobyčejně šťasten, že jsem je nemusel doprovodit a tím pádem nemusel zařídit některé potřebné věci s předstihem. Ale Luigi mě utěšoval, že prý teď můžu zase dát dům do původního stavu a postarat se o zahradu a ostatní záležitosti, které jsem v tom hektickém kvasu tak trochu zanedbával. Pochopil jsem to správně...

Slečna Šedivá v domě zůstala a měla se postarat o ty hromady věcí, zanechané zde madam, kterých během těch pár měsíců přibýlo neobyčejné množství. Chovala se i nadále dost nejistě, vyplašeně a jevila se mi jako plachá až zakřiknutá ale velmi křehká bytost. Byla svá a trošičku jiná. Měla zvláštní vlastnost, uměla tiše a nenápadně

překvapit, až později jsem pochopil, že je to vlastně její přirozenost. Panu Maxmiliánovi tím svým zjevením téměř způsobila zdravotní újmu, neboť se objevila zrovna v okamžiku, když krájel zeleninu. Znenadání na něj promluvila a on se lehce zranil, tedy..., jen se lehce pořezal, ale ukrutně při to nadával. No, kdyby držela v ruce třeba smyčku ze šňůry od vysavače, tak by možná bylo její chování jednoznačnější. To je vtip, samozřejmě!

Luigi se slečně snažil vyhýbat, ostatně panicky se vyhýbal všemu, co přišlo s madam, takže když na něj spadly krabice s jejími klobouky, tak málem utrpěl nervový kolaps a musel ho hned zaléčit sklenkou skotské. I když já si myslím, že on se obecně ženských bál jako takových. Občas, a to ještě později večer, vylezl z té své špeluňky a přišel za mnou, jak říkával *na skleničku*. Nalil jsem mu první deci čisté skotské a on se mi ve svém splínu svěřoval, co mu zrovna nejde vyřešit, nad čím přemýšlí nebo jen tak plácal nesmysly a já se ho snažil vyslechnout případně mu v dobrém úmyslu poradit. A pak, poněkud společensky unaven, si šel buď lehnout zpátky do pracovny do skládacího křesla, anebo jsem ho odvezl k němu domů, do města. Tak, jak si přál.

Z porady ředitelů v podniku vyplynulo, že bude nutné udělat nějaká obchodní opatření, neboť Lambert se od svatby ve firmě neukázal a trpěly tak vnější vztahy firmy. Takže mě čekalo několik nedobrovolných obchodních schůzek a rozhodnutí o prodeji a nákupu. Moje přítomnost v obchodním oddělení ostatní kapku

znervózňovala při účetní kontrole, ale to bylo možná jen tím, že mně zas tak moc neznali.

Sotva týden potom, co novomanželé Farinovi vylétli z domu jak čert komínem, jsem narazil na jisté nesrovnalosti v obchodních i technických dokumentech při uklízení Lambertovy pracovny, hledal jsem totiž nějaké pozapomenuté obchodní podklady. Papíry zůstaly rozhozené nejen po stole ale porůznu i jinde, kde patrně zůstaly ležet od té doby, co uvíznul v osidlech madam, která s ním začala poněkud více mávat. Abych to vysvětlil. Lambert i Luigi měli v domě každý – krom své ložnice – i malou přilehlou pracovnu. Luigi tu svou moc nepoužíval, vlastně tam ani nechodil, nejraději trávil čas v té svojí malé špeluňce v přízemí s onou pověstnou skládací židlí, ale Lambert tu měl svoje zázemí. Pečlivě jsem tedy papíry poskládal a uložil mezi ostatní do skříně a provedl, jak se říká ‘nezbytná bezpečnostní opatření’, tedy, jinými slovy, dal jsem vše pod zámek. Ovšem tento rozpor v papírech mi nedával spát.

Tři dny nato jsem Luigiho v lehce podroušeném stavu po dvou skleničkách, té první a poslední, mezi kterými byl tak litr lihoviny, odvezl v noci domů, do jeho bytu ve městě jako nesmysly blábolící hadr.

Vracel jsem se už dost pozdě a těšil se do kanafasu. Jen co vjelo auto do vrat, se znepokojením jsem zjistil, že v domě se pohybuje někdo cizí. Ten den byla, tuším, sobota nebo neděle, to už nevím přesně, a to o víkendu v domě nebýval nikdo jiný kromě mě, případně sezvané společnosti obou pánů. Byl jsem si naprosto jist, že

jsem vypnul všechna světla mimo toho tlumeného v hale, kam stejně nebylo skrz poloprůhledná skla přímo vidět. Některá okna v patře naopak svítila nad potemnělou halou a dokonce se mi zdálo, že další světla tu a tam problikávají.

Odstavil jsem vůz daleko před vchodem do zahrady a obezřetně se vrátil do domu zadem přes garáž a Luigiho laboratoř. Osvětlená chodba nad halou spojovala ložnice, pracovny a jiné pokoje a společenský salonek. Zhasnul jsem světlo přes dálkové ovládání a čekal na šramot pod schody. Uznávám, nebyl to zrovna nejlepší způsob, ale přišlo mi velmi jednoduché takto zloděje vylákat ven. Pokud to tedy zloděj byl, protože signalizační zařízení neukazovalo na žádné násilné vniknutí, nenašel jsem ani rozmlácené nerozbitné sklo ani vypáčený zámek, který nelze vypáčit. Z toho se dalo usuzovat, že nelegální vniknutí muselo být svým způsobem legální a vetřelec měl svůj klíč.

Jelikož se mi to čekání zdálo už dlouhé, vyšel jsem po schodech z haly zleva vzhůru, ovšem téměř současně zloděj vyrazil z druhé strany z pracovny Lamberta, kam jsem přímo přes sloupky a kapradí neviděl. A v tom okamžiku se rozsvítilo světlo na schodišti. Chtěl jsem ještě zavolat, ale hluk na schodech mě přiměl jen vyhlédnout, stál jsem totiž za jedním z těch sloupků s kytkami. Dva zloději v kuklách se zřejmě po nějaké vzájemné kolizi skulili dolů se schodů jako švestky. Jeden zůstal nehybně ležet hlavou dolů uprostřed odpočívadla napůl ještě na schodišti, zatímco druhý potácivě vstal, nepřilíši křepce seběhl těch pár schodů a vyběhl dveřmi z haly ven,

na pozemek. Dveře zůstaly dokořán. Nepokoušel jsem se ho ani zastavit.

Policie dorazila během deseti minut.

Pod kuklou zloděje, který si při pádu zlomil vaz, vězel naprosto neznámý, hubený člověk s krátkými černými, trochu vlnitými vlasy a s bledou tváří. Mohlo mu být tak čtyřicet.

„Tohohle člověka jsem nikdy neviděl,“ potvrdil jsem vyšetřovateli. Na otázku:

„Co se z domu ztratilo?“

„To nedokážu konkrétně říct..., ale peníze tady nikde nejsou.“

Možná si něco vzal s sebou jeho uprchlý komplic, možná nevezl. Policisté následně řešili problém, zdali zloději přicházeli, nebo utíkali. Nakonec se shodli, že jsem je překvapil asi zrovna v okamžiku, kdy přicházeli a já je při tom nechal. Oni prostě neměli tak úplně přesné informace, a o ty, co už měli, se nechtěli podělit. Trvalo docela dlouho, než technici místo činu ohledali a vytvořili dokumentaci k případu. Samozřejmě že zadělali tím svým práškem dveře i zábradlí, ale to patřilo k věci. Jen jsem rozhodně nesouhlasil s jejich požadavkem, abych halu na pár dnů zavřel, co kdyby prý potřebovali ještě něco došetřit? Nakonec jsem je k jejich nespokojenosti donutil, aby svoji práci dokončili hned.

Obrázky z obou fotopastí, které jsem nastražil jak v místnosti, tak i ve skříni s dokumenty, trochu naznačily, co asi tak zloději hledali. Samozřejmě, že jsem se policajtům s obrázky nepochlubil! Proč taky?

Zloději hrubě vypáčili zamčenou skříň, do které jsem shrnul Lambertovy poházené dokumenty. Nezajímali se ale o nové listiny, šli po nějakých starých, potrhaných papírech, zastrčených někde vespod. Oni je fyzicky ani ukrást nechtěli, jen okopírovali několik stran, a na to jim stačil obyčejný mobil, právě ten, který jsem zavčasu odňal mrtvému zloději a vypnul ho, ještě než přijela policie.

Podle obrázků z mobilu toho zloděje se jednalo o letitý projekt nazývaný Orphan. Projekt ze začátku devadesátých let vytvářeli Luigi s Lambertem a ještě s někým, kdo se sice nepodepsal, ale právě on údaje pečlivě a důsledně zapisoval. Projektů z té doby vedli víc. Bylo navýsost podivné, koho by dneska zajímal víc jak dvacet let starý a vlastně komerčně nikdy nevyužitý projekt, zvláště když podstatná část technické dokumentace úplně chyběla? Naopak, pokud by sáhli o přihrádku vedle a měli zájem o gastrokopické sondy nebo o moderní neuro diagnostika na bázi čipů, tak by se dostali ke skoro úplné technické dokumentaci. Na druhou stranu – bylo dost na pováženu, že jsem takovou dokumentaci v baráku našel. Neměla nikdy opustit konstrukční kanceláře fabriky a některé její citlivé části ani trezor. Už-už jsem si formuloval pichlavou otázku, kterou co nevidět položím rovnou Lambertovi. Kardinální otázkou tedy bylo, proč zrovna tohle zloději chtěli získat?

Vyměnil jsem vložky zámků, změnil všechny číselné kombinace v elektronickém zabezpečení a přidal i něco navíc. Řídil jsem se jednoduchým heslem, které Lambert zas tak úplně neuznával – vize budoucnosti začíná v naší přítomnosti.

Ze slečny Šedivá se nakonec vyklubala docela pohledná a sympatická holka, zvlášť když si smyla ty hrozný modrofialové šminky, kterými na sobě zrovna nešetřila a vrátila vlasy k přirozenému světlému odstínu namísto té hnusné fialové barvy a zároveň se trochu jinak oblíkla. A doslova mě dostala, když zmizely ty prapodivné kěrky z rukou, nohou i obličejů, a vyloupala se její čistá pleť.

Ta její proměna přišla tak náhle, že jsem na ní jen zaraženě zíral, až se tomu pobaveně smála. Taky změnila svůj přístup k práci. Ze systematického se stal lehce neuspořádaný. Myslel jsem si, že je to těmi haldami šatů, bot a různých doplňků, které madam nakoupila jako šílená. Slečna Šedivá se je snažila se je nějak uspořádat. A docela jsem jí litoval, jakmile madam pískla, pardon, zavolala telefonem, tak musela vybrat něco správného z té neuspořádané haldy hadrů a bot, připravit a zabalit to a odvést jí to do bytu, kde teď manželsky Farinovi sídlili. Jednou nebo dvakrát ale pobývala v pokoji madam celý den a já měl pocit, že tam sedí na krajíčku postele a pláče, ale neměl jsem odvalu vejít a promluvit s ní. Jednou mě požádala, právě

po takovém slzavém dnu, jestli by nemohla dělat taky něco jiného. To jsem zrovna sekal trávu na zahradě, tak jsem jí přenechal sekačku a ona byla celá šťastná jako blecha, že se už nemusí aspoň na chvíli zabývat madam a jejími vrtochy a jezdila po zahradě jako motorová myš. A já na ní koukal, jako na obrázek... zpoza záclony.

Asi týden po oné zlodějské události přišla poněkud narychlo a vypadla po pár minutách a prudké hádce se zahradníkem Skarpíškem, kterému nedopatřením položila kufr na připravené kytičky k výsadbě.

„Ta holka pitomá měla v tom kufru snad zlatý cihly, podívejte, co všechno zničila,“ nadával, když jsem mu přinesl něco k jídlu, protože dobré řemeslníky si člověk jako já musí předcházet. To mě zarazilo, žádná z věcí, které madam nakoupila, tedy kromě postele s blankytnými nebesy, kterou se ale nepodařilo nikde v inventáři dohledat, by nevážila tolik, co kufr zlatých cihel.

Nedalo mi to. Vrátil jsem se do domu a prošel horní patro. Na první pohled jsem ale neshledal nic znepokojivého a tak jsem vyšel ven. Překonal jsem ale nejbližší práh a tím i svou prahovou paměť a po chvíli jsem si uvědomil, že děvče přišlo bez kufru. Tudíž si muselo vzít nějaký z pokoje madam, ne?. Zase jsem prošel pokoje madam a pak zavítal naproti i do Lambertovy pracovny. A tam mě to trklo, ve stěnové skříni schovával další letité dokumenty, listiny, stará skripta z dob studií a taky pár skoro rozebraných počítačů, nostalgicky uložených na dně. Ano, právě ty, které jsem hodlal zcela bez nostalgie už dávno vyhodit. Zlé tušení se potvrdilo, zmizely

disky od počítačů z krabice – a bylo jich nejmíň dvacet kilo – které sem Lambert nastrkal snad za celá léta a taky zmizel šanon velmi starých dokumentů snad ještě z doby, kdy jsem byl na studiích. Vyvstala otázka, proč to ta nešťastná holka vzala?

Po chvíli přemýšlení nad otevřenou skříní jsem konečně zaznímal neodbytný zvuk telefonu. Bohužel, telefonát zvěstoval jen samé špatné zprávy.

Nachystal jsem tašku a do ní shrnul Lambertovy nezbytné potřeby a nějaké ošacení a šel připravit vůz. Těsně před odjezdem pro mě došel pan Maxmilián, náš občasný kuchař, který zrovna připravoval poměrně hodně studeného jídla na několik dnů dopředu, že prý mám na drátě další hovor.

To mě jen policie vyzvala, abych se stavil kvůli formální identifikaci v márnici soudního lékařství.

„Kepke, poručík Kepke,“ představil se zdvořile asi čtyřicetiletý, prostovlasý policajt v lehkém, mírně ošoupaném převlečnicku s obličejem plným pochybností. „Tohle je doktor Měchač.“ Ukázal na staršího lékaře. Vzájemně jsme se trochu starosvětsky pozdravili s lehkou úklonou. Mlčky jsme minuli několik místností, které ve mně vzbuzovaly nepříliš příjemné pocity. Ostatně, kdo by chodil na patologii rád, že?

„Je to ten člověk?“ zeptal se zbytečně nad bledým obličejem těla, ležícím na plechové krabici, kterou asistent vysunul z boxu.

„Ano, je to on. Kdo to vlastně je?“ Mezi těmi igelity, chromem a podivným zápachem v ovzduší jsem se necítil dvakrát dobře.

„Jmenuje se Kicman, Josef Kicman, věk dvačtyřicet, pracoval jako specialista na bezpečné připojení k internetu ve vlastní firmě *Kicman a Laub*.“

„Pan Kicman si pádem ukázkově srazil vaz,“ vmísil se nenuceně do hovoru doktor Měchač a podal Kepkemu nějaké tenké desky. „Už jsem to podepsal. Myslím, že už mě nepotřebujete, tak se, prosím, ospravedlním,“ omluvně se usmál a zřízenec zavřel dvířka lednice, čímž naznačil, že identifikace skončila.

„Najímali si je především lidi z businessu, propagace, různé celebrity a tak,“ zastavili jsme se na chodbě, kde bylo přece jenom lepší ovzduší, „ale měl i pár zákazníků mezi politiky, několika senátorům vybavovali kanceláře přípojkami i technikou. Ten Laub, to jako jeho společník, se hned druhý den sám přihlásil na policii a ke všemu se přiznal. Prý spolu chystali u vás, jak říkal, *vyzob*at nějaké informace. Samozřejmě na prodej. No, abych pravdu řekl, v tomhle okamžiku je záhada, proč vlezli zrovna do vašeho domu. Mohli si najít nějaký snazší objekt.“

„Proč záhada,“ nechápal jsem.

„Nemáme dobrou shodu v Laubově výpovědi. Kicman šel něco ukrást a my nevíme co. Laub mu dělal zeď, ale údajně neví proč. Tvrdí jen, že Kicmana někdo nahoře vyrušil, takže, logicky vzato,

Laub musel stát někde dole a když prý sbíhali po chodech dolů, tak se rozsvítla postranní světla, lekli se, zakopli a spadli. Kicman zůstal ležet, Laub utekl. Ta jeho výpověď je divná, oba museli stát těsně před nehodou nahoře..., pokud ho Laub nestrčil ze schodů sám. Chybí nám právě motiv, proč by šli krást něco do toho domu, máte tam pohybové senzory, bytelné zámky a–“

„A jak se dostali dovnitř? Už vašim kolegům jsem potvrdoval, že všude bylo zamčeno a zajištěno.“

„To je zajímavá otázka, pane Narpe. Pan Laub nám odevzdal klíč a číselnou kombinaci k vyřazení bezpečnostního okruhu vašeho domu. Samozřejmě tvrdí, že to dostal od Kicmana, jak jinak. Nenašli jsme také Kicmanův mobil, možná ho u vás ztratil, když utíkal, zkuste se prosím podívat. Jeho vypnutí se zhruba shoduje s časem pádu. Technici od nás, ze zajišťování stop, taky nebyli všude. Neztratilo se vám opravdu nic?“ Pohlédl na mne jakoby podezíravě pod obočí.

„No, ztratily se harddisky ze starých počítačů, od té události je nemůžu najít,“ zalhal jsem. „Byly sice na vyhození, ale zmizly.“

„Aha? A co na nich bylo?“

„To nevím, pane poručíku, snad nějaké staré věci, data a tak. Pokud byste je někde našli, tak bych je rád získal nazpět. Docela by mne zajímalo, co na nich bylo a možná by to pak napovědělo, proč to kradli.“

„Dobře, připíšu to k té vaší výpovědi,“ poznamenal si pár slov do miniaturního notýsku. „Předpokládám, že jste už vyměnil zámky, ale

zmínit jsem to musel,“ nečekal ani na moje přikývnutí, „A něco jiného?“

„Pokud by chtěli výsledky výzkumu nebo nějaké věci z továrny týkající se technologie, tak to pan Farin v domě nepřechoval,“ jen jsem to dořekl, tak ve mně hrklo a polilo horko při představě, že si ani nevzpomínám, jestli jsou dokumenty dostatečně zabezpečené. Umínil jsem si, že hned jak dojedu domů, tak všechny aktuální buď skartuju, odvezu nebo dám pod lepší zámek.

„To je mi jasné, jen bych vás chtěl upozornit, že kolem začali kroužit nějakí lidé od novin, dokonce si myslím, že to možná rozvířil sám Laub. Jeden novinář, prý investigativní, mne už kontaktoval, ale myslím si, že to taky nakonec prodá nějakému bulváru. To jen abyste věděl, že kolem toho může být ještě živo. Víte, podíval jsem se na pár obrázků na internetu a musím vám říct, že ten váš společník, ten Farin je doslova lev salónů a vděčný objekt pro ty barevné plátky. Já bych se k tomu vyšetřování vlastně ani nedostal, kdyby u vás v domě nepřišel ten Kicman takovým blbým způsobem o život,“ řekl zamyšleně.

„Vy ale neděláte vloupání, ne?“

„Jsem z oddělení vražd a každé takovéhle úmrtí za podezřelých okolností musíme vyšetřit.“ S tím jsme se rozloučili.

Zahloubán do pochmurných myšlenek jsem zaparkoval v areálu nemocnice. Právě zde byl dnes hospitalizován Lambert, který ráno náhle zkolaboval v jednom luxusním klenotnictví. Luigi mě už nervózně čekal, přivítal tak na půl ústa a na můj dotaz, zdali se už něco ví, jen bezradně pokrčil rameny. Mohlo to znamenat cokoliv, jen ne nějakou dobrou zprávu. Přijal nás doktor Vrchlík, statný čtyřicátník s počínající pleší ve světlajících vlasech a s dobráckýma vodovýma očima, které vypadaly tak mírně, jako oči u panenek. Nemile jsme ho překvapili v intimním okamžiku, když se zrovna dloubal v nose.

Luigi se rozechvělým hlasem zeptal na okolnosti Lambertova zdravotního stavu. Doktor rozpačitě uhýbal očima a jediné, co jsem z vytáček pochopil, že pacientův stav se stále stabilizovaně zhoršuje, v současnosti je v bezvědomí a je uložen na monitorovaném lůžku na pokoji. A pak vzal doktor Luigiho za loket a odvedl si ho do pracovny na konci chodby. Že by se nejednalo jenom o uvedení pacienta do umělého spánku...?

Tahle část budovy, relativně nová a zchovalá, vykazovala stejné nedostatky jako většina obdobných staveb. Podlahy této a sousední budovy na sebe nenavazovaly přímo, ale potřebovaly schůdek, okna se nedala otevřít, snad aby se ušetřilo za kličky, a do chodeb trčely části výklenů a pilířů bez jakéhokoliv rozmyslu. Asi aby se případný návštěvník pocvičil v orientaci po budově a nezapomněl počítat odbočky.

Lamberta jsem našel po chvíli bloudění samotinkého na pokoji, obklopeném spoustou monitorů a dalších přístrojů, ale nebyl to pokoj intenzivního dohledu. Vypadal přepadle a zdál se mi celý šedivý. Nikdy nebyl úplně hubený, ale teď vyhlížel, jako by naráz celý seschnul.

Chvíli jsem jen tak rozpačitě stál, když vrazila do dveří sestra s lékařem.

„Vy jste tady ještě?“ sestra se na mě rázně obořila ještě dřív, než jsem se stačil otočit. Zarazila se, až když jsem se k ní obrátil čelem: „Promiňte, myslela jsem, že jste zase ten pojišťovák, co tu ještě před čtvrt hodinou opruzoval a tak divně vypadal.“

„Jmenuji se Narp a jsem obchodním společníkem zde pana Farina. Jaký pojišťovák jste říkala?“ zeptal jsem se přimražené sestry.

„Takový neurčitý, divila jsem se, že má tmavé brýle v místnosti, vždyť nemohl nic vidět,“ a pak si vzpomněla, „počkejte, on měl pod nimi ještě jedny... brýle. Dioptrický.“

„Díky.“

Jen přikývli, prohlédli si monitory, něco vyměnili a pak se vytratili.

Rozhodl jsem se trochu natřepat Lambertovi pod hlavou polštář. Maličko jsem ho přizvedl a snažil se srovnat pomuchlané tkaniny. A jak jsem tak šátral a napínal povlak, tak něco vyklouzlo ze spodku deky, spadlo a bolestivě mě uhodilo do nohy.

Vypadalo to jako koláč o průměru tak deseti centimetrů. Ale kovový, těžký, možná že olověný. Uprostřed se lesklo vypuklé

skleněné oko, uvnitř kterého se přesýpal droboučkový stříbřitý prach, byly ho nejméně tři náprstky. Docela mě zatrnulo, kdyby se to sklo rozbilo, tak by se ten kovový bordel všude rozprášil.

Nikdy jsem nic takového neviděl. Vyndal jsem papírový kapesník, zvedl to cosi z podlahy (neuměl jsem to ani pojmenovat) a položil na vyklápěcí stolek, hned vedle vázičky s drobnou bílou lilií, kterou jsem přinesl. Totiž, Lambert měl květy lilií rád.

Chvilku jsem přemýšlel, jak naložit s věcmi v příruční kabele. Jednu stěnu pokoje naproti postele tvořila skříň. Měla falešné dveře a taky přihrádky. Naproti lůžku, nalevo za jedněmi falešnými dveřmi, se ukrývala malá, kapesní koupelnička se sprchovým boxem, napravo pak dvě skříně, levější s policemi, pravější s větším šatním prostorem, lampičkou a věšákem. Zde viselo oblečení, které měl ráno na sobě. Vlezl jsem dovnitř, rozsvítil si a začal vyndávat věci, o kterých jsem se domníval, že je Lambert upotřebí. V činnosti mě zarazily tlumené hlasy, vycházející z venku a uvědomil si, že se dveře skříně za mnou samy zavřely. Opatrně jsem předsunul kabelu pod visící oděvy a pro jistotu zhasnul vnitřní lampičku.

„Jak to bude ještě dlouho trvat?“ do tichého vřísknutí přešel rozčilený ženský hlas, ve kterém jsem neomylně poznal vytočenou fistuli madam.

„Mělo by to do večera skončit.“ Odpověděl nevýrazný, mumlavý mužský hlas, kterému bylo těžko porozumět.

„Bude to fungovat?“

„Ten všivák tvrdil, že jo.“

„A proč ti nedal celé to zařízení, proč jen tu baterii nebo co to je?“

„Neměla jsi prostě dost peněz, chápeš? Jemu šlo jen o peníze, je to gambler! Uvědom si, prosím, že já to dělám z dobré vůle.“

„Tak to prosím tě nastav pořádně!“

„Jo, jo, někde to musí být. Předtím se mi to nepodařilo pořádně nastavit, překvapila mě ta baba ze sesterny, musím mu to dát rovnou pod hlavu. Vzala sis tu jodovou tabletu? To musíš, pro jistotu,“ dodal muž ještě.

„Jak to, že musím? A to řekl kdo?“ tiše vřískla.

„No, kdo. To je přece všeobecně známé.“ A já nevěděl, jestli mluví o té věci, kterou jsem nechal na stolku, nebo o jodové tabletě.

Střežil jsem se jakkoliv pohnout a tiše naslouchal náhle nastalému tichu-

„Sakra,“ muž hlasitě zaklel a v panice začal sykat, „ta kapsle pod... pod polštářem... není! Není! NENÍ!“

„Co budeme dělat, co budeme dělat, co budeme dělat,“ opakovala dokola madam jako v transu. Aspoň že nepišťela.

„Prosím tě, mlč už, budeme muset vypadnout, sakra to je pech.“

„Třeba se to už povedlo.“ Nevěřil jsem vlastním uším, že by snad madam vzlykla?

„Kdo ví, ale tu věc musíme najít a pak se jí zbavit.“

Chvilí bylo ticho. Skrčen v nepohodlné poloze jsem cítil, jak mi tuhnu svaly. Už-už jsem chtěl vstát, když tu se skříň otevřela.

„Někde to musí bejt. Hlídáš? Hele, tady je nějaká kabela,“ zahlásil muž s hlavou jako by polepenou plastovými, lesklými vlasy, bledou tváří a malýma očima, schovanými za úzkými, dioptrickými brýlemi, na kterých měl připevněná další černá skla, která odklopená vypadala jako motýlí křídla. Strnule jsem se na něj díval přímo skrz mezeru mezi sakem a košilí. Hmátnul po kabele.

„Je to tady na stolku,“ vřískla madam, „tady, pod kapesníkem, sestra to zřejmě uklidila.“

„To je dobře, ještě že nevěděla, co to je,“ viditelně si oddechnul a kabelu nedbale odhodil nazpět do skříně, v podstatě mi šoupl pod nohy. Zabouchnul dveře.

„Za tři-čtyři hodiny se vrátím a bude hotovo. Zítra anebo nejpozději pozítří jsi zase vdovička a pak to bude ráz na ráz. A bez rozvodu!“ Dodal po chvíli šramotu a opakovaného bzučení motoru nemocničního lůžka.

Musel jsem počkat hodnou chvíli, ale jakmile vypadli, okamžitě jsem vylezl a tu věc hned z lůžka zase vyndal. Ve vázičce se nějak divně zkroutila lilie...

O tři hodiny později stál Luigi v dojetí a tichém smutku nad lůžkem svého společníka. Lambert vypadal stejně, jako když jsme ho viděli poprvé. Doktor Vrchlík nedůvěřivě otáčel v rukou osobním luminiscenčním dozimetrem, který našel u pacientovy hlavy.

„Co to znamená, pane doktore?“ zeptal jsem se s nelíčenou zvědavostí. Přece mu nebudu vykládat, co mi dalo práce to sem před vizitou propašovat. Luigimu jen vyjelo vzhůru obočí překvapením, když věcičku poznal, ale neřekl nic.

„No,“ doktor poklepal zamýšleně plastem do dlaně, „to vypadá, že inženýr Farin schytl nějakou pořádnou dávku ionizujícího záření. Pokud tohle nelže.“

A právě v tom okamžiku se otevřely dveře a dovnitř doslova vpadla madam, následovaná chlapíkem s pergamenovou tváří a s pichlavýma očima. A oba ztuhli, jakmile nás uviděli u lůžka, evidentně nás nečekali. A madam, už tak vybledlá, ještě o odstín zbledla. Nemohl jsem si přát lepší načasování!

„Pojďte dál,“ vyzval je doktor. Teď nemohli couvnout, takže zvolna přistoupili blíž.

„Jak to..., jak to s manželem vypadá, pane doktore,“ hlesla teď už viditelně zaskočená madam.

„Abych vám pravdu řekl, ještě nevíme, každopádně má pan Farin těžkou nemoc z ozáření,“ doktor začal hovořit přímo, bez vykrucování a nic nepřikrašloval. Hovořil rychle, stručně a neoptimisticky o poškození tkání, poruchách rychle rostoucích buněk a o nejrůznějších syndromech selhání organismu.

„Je to možné vyléčit?“ otázal se Luigi do ticha, které nastalo na konci doktorova výkladu.

„To je otázka, léčit – co vyléčit? Podle tohohle indikátoru je dávka skutečně vysoká, sice asi ne smrtelná, ale hodně vysoká,“

připustil doktor nejistotu a zamával dozimetrem. „Můžeme se pokusit zmenšit následky podáním speciálních léků na bázi jódu a pak čekat, jak na to organismus zareaguje.“

„Co to proboha je?“ zabublal muž, který přišel s madam.

„Tohle? Osobní dozimetr. Omluvte mě, prosím, musím zařídit změnu diagnózy a procesu vůbec,“ vycouval doktor z místnosti a nechal nás tam ve *skoro* rodinném kroužku.

„A vy jste kdo, pane? Známe se?“ Luigi se na plešouna zamračil.

„Omlouvám se, měl jsem se představit hned, jsem právní zástupce zde madam Farinové, doktor Anliegen, k vašim službám.“ Představil se s mírnou úklonou. Bylo mi na něm něco divného, ale po jeho úkloně jsem na to přišel. Měl naprosto nehybný obličej, vypnutá, jakoby pergamenová kůže, která pokrývala celou lebku bez jediného vlásku, nedovolila ani sebemenší úsměšek nebo snad dokonce škleb, směle by mohl soutěžit v konkurzu na Fantomase. Ale uši prozrazovaly vnitřní neklid, on totiž jimi nevědomky stríhal.

„Potřebujete něco od pana Farina, nebo pana Correggiatiho?“ zeptal jsem se patřičně uctivě, ale rovnou.

„Ne, ne, jen jsme s madam chtěli vyřídit nějaké úhrady za právní služby, ale to se jistě vyřeší, až pan Farin vyzdraví. Paní Farinová se domnívala, že její manžel je už při vědomí.“ Zamával v odmítnutí rukama jak opička, která se třepe na kousek ovoce. Á, pan doktor Anliegen měl potvrdit svědectví...!

„Pokud potřebujete cokoli nejen finančně vyřídit, obraťte se v dobré víře tady na pana Narpa, má naši neomezenou důvěru,“

nasadil tomu korunu Luigi. Anliegen jen zastříhal ušima, ale madam doslova zesinala. Čekal jsem, kdy se složí.

„Jak to, že o tom rozhoduje tenhle..., tenhle...,“ hledala správné slovo zachvácená náhlou zlobou, která z ní klokotem přetékala jak hrnec převařené kaše a nalévala jí zpátky tváře barvou.

„Pan Narp je univerzální správce svého majetku,“ Luigi se zatvářil naprosto nezúčastněně, „to, že se nad rámec svých povinností ještě stará o další náležitosti, je jen a pouze jeho věc.“ Zaobalil to tak kulantně, že jsem mu nerozuměl ani já.

„Takže to vy?! To VY jste ten parchant, který mi zablokoval účet?“ zapištěla úplně rudá vzteky, až jí hlas přeskakoval. Kéž by mohla, určitě by po mně něco hodila, a kdyby měla ostrý pohled jako břit meče z damažské oceli, na místě by mě rozkrájela na takhle maličké kousíčky.

„Paní Helenko, nerozčilujte se! Tady pan Narp, tak se jmenujete, že?, nám vysvětlí, jak to s tím účtem je, že, pane Narpe?“ Anliegen se pokoušel o bodrý přístup a o to víc stříhal ušima. Vypadalo to, že se ocitnul nezvyklé situaci mezi sopkou a ledovcem, kterou tak-tak zvládal. Pokud se tedy ta mrcha zvládnout dala.

„S ohledem na nedávná nadměrná finanční vydání madam Farinové, s ohledem na otevřený účet, který jsem madam poskytnul na přání jejího manžela a také s ohledem na fakt, že pan Farin je v bezvědomí, jak vidíte, a v nebezpečí života, jsem dnes zastavil veškeré platby přesahující jeden tisíc korun. Předpokládám, že váš

honorář,“ obrátil jsem se na Anliegena přímo, „je jistě vyšší než tato částka.“

„Ale já to potřebuji vyřešit,“ zavřískala do toho madam. Tušil jsem, že jí nejde o nějaké momentální vyřešení, ale asi o uvolnění přístupu k účtu. „Tisíc korun mi nestačí ani na oběd!“

„Madam, omlouvám se, ale vaše peníze to nejsou. Můžeme samozřejmě najít vhodné řešení, pokud mi sdělíte, krom výše požadovaného obnosu, též povahu právní služby.“

V tu chvíli mrmlající madam zmlkla a neušlo mi, jak se polekaně na právníka podívala.

„Myslím, že nic nebrání panu doktorovi, aby pohledávku uplatnil hned, ne?“ přilil oleje do ohně Luigi.

„No, je to, ehm, poněkud delikátní,“ zavlnil se doktor a nehybný obličej kapku povolil, asi jako když si ztuhlá kostka másla uvědomí, že se zapomněla na prudkém slunci.

„Týkalo se to převodu majetku?“ nadhodil jsem udičku.

„No, ne přímo,“ rozpačitě šátral očima různě po místnosti, jako by hledal spojence v nemocničním vybavení.

„Nebo se snad madam chtěla rozvést?“

Pergamenová kůže s sebou začala kolem očí cukat, to jak ztratila tu nehybnost, a madam vyjela z úst salva sprostých nadávek. Otočila se na podpatku a vyběhla ze dveří, do kterých vzápětí vstoupily dvě lékařky a několik sestřiček. Pro nás to byla jasná výzva k odchodu.

Odvezl jsem Luigiho k nám domů. Chtěl být chvíli sám s lahví skotské. Tohle mi vždycky přišlo divné, Ital by se měl opájet dobrým vínem a ne kořalkou. Zatímco se v tichosti společensky znavoval, obešel jsem dům, překontroloval zabezpečení a umínil si, že hned zítra promluví s personálem o dalším režimu v domě po dobu Lambertovy nepřítomnosti. Pak jsem přinesl do laboratoře lehkou večeři. Zachmuřený Luigi už v mírně podroušeném stavu zrovna něco kutil. Tu a tam si mezi sklenkami něco z jídla přecejenom vzal. Trochu d'obnul do salátu, vzal si jednu housku s pomazánkou a ochutnal kousek studené nádivky.

„Poslouchej, Márine,“ říkal mi vždycky Márine, nikdy ne Marku, „ne, že by mi to zrovna vrtalo hlavou, to ne, ale co tam dělal ten dozimetr? Když Lamberta přivezli, tak u sebe nic podobného neměl, to by mi doktor Vrchlík rozhodně řekl,“ a zadíval se takovým tím hrozně prosebným pohledem, který se dal jen velmi těžce snést, a co hůře, když se zároveň dívala i ta jeho opice, šel i špatně odmítnout.

„To ano, původně tam nebyl. Nastrčil jsem ho tam já.“

„Proč?“

„Kvůli tomuhle,“ sáhl jsem pro tašku postavenou u stolu, kterou jsem přinesl zároveň s jídlem. Vyndal jsem z držáku nádobu a odklopil olověné víko. A hned jsem ho zase priklopil.

„Eh,“ uskočil a vyčítavě se na mě podíval, „tos mi to chlape nemohl říct dřív? Abych byl připravenej...???“

„To je jenom ukázka pro uvěření. Tohle jsem našel pod polštářem, leželo Lambertovi přímo pod hlavou. Vyndal jsem to, ale nějaký chlap, který přišel s madam, se to pokusil do postele znova nacpat. Když madam utekla z místnosti, víte, jak přišla s tím právníkem, tak běžela k autu, u kterého čekal právě tenhle chlápek. Od sestřičky vím, že už tam jednou byl, vydával se za pojišťovák. Co je to za věc? Hledal jsem na internetu i v různých encyklopediích, ale nikde jsem nenašel přijatelné vysvětlení, co to je nebo k čemu to mohlo sloužit. Akorát je to pořádně nebezpečný!“

„Jo, něco podobného jsem už viděl,“ zamysleně si protřel bradu, vzal si kousek nádivky a zapil ji hltem kořalky. „Tohle vypadá, že je to nějaký nový výrobek.“

„Pro jistotu jsem sejmul pár obrázků,“ položil jsem před něj několik fotografií. Díky silnému záření, které to vydávalo, měly na sobě podivné moaré.

„Jo, jo, vzpomínám si, tohle je kazeta a v ní je uložené práškové rádiium.“ Zkoumavě prohlížel fotky. „Jo, je to menší, ale toho radia je tam víc. Možná až dva nebo tři kubické centimetry. To je skoro dvacetina známé světové produkce. Sakra. Budu si muset zavolat.“

„Co to tedy je?“

„Asi je to zbraň. Původní verze vypadala trochu jinak, ale rádiium v tom bylo přesně takhle zatavené buď v olovnaté, nebo čistě křemičité skleněné bublině. I kazeta pro bublinu vypadala trochu jinak. První verze vznikla v nacistickém Německu, nějaký Heinz Schäffer vymyslel něco podobného, plnilo se to radiem získaného ze

smolince v Jáchymově. Pokoušeli tím odstranit Canarise, nějaký aktivní nacista mu to vložil do sedadla auta, když měl jet z Berlína do Norimberku. Akorát, že ve voze namísto něj jel po těch pár hodin skrz rozbombardované Německo jeho pobočník. Schytl to ošklivým způsobem a zemřel těsně před koncem války. Pak zkusili jiný zdroj, kobalt nebo co já vím. Jakmile se rozhořela studená válka, tak všechny informace o zařízení tohoto typu zapadly. Nebylo to moderní a navíc, je to dost nebezpečné pro široké okolí, protože ten radioaktivní materiál je v prášku.“

„Odkud to víte o... jak jste to říkal – o Schäfferovi?“

„Zůstal na seznamu válečných zločinců. Podle Izraelců prý žije v Brazílii, ale je to jen domněnka. Já si myslím, že v klidu dožil někde ve Vídni...“

„To, že to tak svítí – to je tím rádiem?“

„A proč sis ty myslél, že je to radioaktivní?“

„Protože to v kratičké době zabilo kytku na stolku, kterou jsem panu Lambertovi přinesl, úplně zežloutla a zkroutila se mi před očima.“

„Ach, tak. Já jsem usuzoval podle toho dozimetru.“

„Aha. Ale ten jsem položil na chvíli tady na tu věc já. Nikdo asi nedokáže odhadnout, jakou dlouhou expozici měl pan Lambert, on žádný dozimetr u sebe neměl.“

„Sakra! Takže ta mrcha se chtěla s Lambertem rozvést, pak si to rozmyslela, a nakonec že by ho chtěla zabít?“

„Asi. Doktor Anliegen byl dost rozladěný, říkal, že přišel do nemocnice v podstatě náhodou a potkal tam madam. Ale peníze bude vymáhat u madam, doufám.“

„Takže Lambert tý mrše chtěl udělat pomyslení, šel jí koupit nějakou zlatou tretku a z prodejny ho rovnou odvezli..., kde ta mrcha v té době byla?“ Luigi si zjevně oblíbil tento expresivní výraz. Usilovně přemýšlel, třel si čelo a různě se šklebil. Trpělivě jsem čekal, až se jeho psychická bouře přežene nebo rozpustí v alkoholu. „Je to bezpečně zadělané?“ ujišťoval se ustaraně.

„Samozřejmě, použil jsem olovené desky ze starého akumulátoru a zajistil to sáčkem s broky.“ Ale neřekl jsem mu, že jsem z toho sejmul i pár otisků prstů. Dalo mi to ale práci... já se ozáření bál taky!

„Ještě štěstí, že je to zatavené ve skle. Nedej bože, kdyby se to rozsypalo. Jdu volat. Dej to do té dodávky u brány, stejně jsi ji chtěl kvůli tomu motoru odepsat, ne? A vytáhni jí před bránu, třeba tam k lesu, jak je tam ten záliv pro autobusy, ať ti tady vyšetřovatelé nešmírují po pozemku. Odvezou si to i s tou kraksnou a zabijeme tak dvě mouchy jednou ranou. No, a já to vezmu na sebe, řeknu, že jsem to objevil úplně náhodou, protože ten auťák nepoužíváme a zrovna teď jsem ho chtěl přeparkovat a nechat odvézt do šrotu... a někdo to do něj musel nastrčit. Aby nás poškodil! Tak.“ Kopnul do sebe panáka. „Jo, Márine! Otri to, ať na tom nejsou tvoje otisky... člověk nikdy neví!“

Ponechal jsem Luigiho pochmurným myšlenkám a telefonnímu přístroji a připravil se na příjezd zásahové jednotky, která nepochybně co nevidět dorazí. Tedy, šel jsem to narafořit, jak Luigi řekl.

BEZESNÁ NOC

Následující den jsem zůstal v domě sám, ani do práce se mi nechtělo jít po tom včerejším rozruchu, když si dodávku odtáhli pověřeni pracovníci úřadu pro nakládání s jaderným odpadem. Ale to všechno vyřídil Luigi, on s těmito stranami jednal rád. Zprávy z nemocnice nebyly zrovna povzbuzující a nedávaly příliš nadějí na zlepšení Lambertova stavu. Prázdnotu tichého domu a nicotnost mého počínání v nesmyslném uklízení, uspořádávání knih nebo přípravě jídla, které jsem stejně nejedl, přetrhl břinkot domovního zvonku. Ploužil jsem se ke dveřím jak bez života. U brány stála nějaká žena v kostýmku, a nebyla to madam a ani ta její nešťastná spoléčnice, ale monitor nezobrazoval zrovna full HD, takže jsem podle pár šmouh mohl jen těžko příchozí dámu zhodnotit. Otevřel jsem bránu a počkal, až dorazí k domu.

„Přejete si?“ Dáma stála přede dveřmi a až teď jsem si všimnul, že drobně prší. Byla docela hezká, hodně mladá ale starší než madam, z pod kapuce reflexní bundy jí vyčuhovaly neposlušné světlé vlasy a dívala se na mě nedočkavými, dychtivými očima v modré šedi, rámované dlouhými, ale světlými řasami. A měla na sobě slušivý kostýmek, takže jsem se podle těch šmouh nese knul.

„Vy jste pan Narp, že? Měl byste pro mne pár minutek na rozhovor pro časopis *Země v obrazech*?“ usmívala se a přidržela mi před očima novinářský průkaz. Jmenovala se Julie Dávková, reportérka. Držela ho šikovně, prstem zakrývala celý název periodika. Dolíčky na pravidelné tváři se jí prohloubily, když jsem vzal průkaz do ruky. A nevím, co mě to napadlo, vzápětí jsem jí pokynul: „Tak pojdte na tu minutku dál.“ Snad kvůli tomu úsměvu, co poté vykouzlila. Protože se mi líbily její rozesmáté oči?

No, samozřejmě že patřila k bulváru... deník *Depress* vydával i občasník *Země v obrazech*, to aby ti redakční čmuchalové dokázali, že umí i něco jiného, serióznějšího, než jen lézt lidem do kuchyně. Vrátil jsem jí průkazku, vyklepal popršenou bundu a posadil jí v hale ke stolu. Věřil jsem, že si vybere něco z toho množství předpřipraveného jídla, před ní naservírovaného jak pro regiment vojáků.

„Máte to fakt dobrý,“ chválila po chvíli s plnými ústy. Potěšilo mne, že jí chutná a počkal jsem, až si osuší ruce do ubrousku, který jsem jí pohotově podal dřív, než je mohla nenápadně utřít třeba o kalhoty. Vytáhla z miniaturní kabely neméně miniaturní úzký bloček s kratičkou tužkou. A pobaveně se pousmála, jak jsem asi nevěřicně zíral.

„No, já nemám diktafon, jsem v redakci pouze na stáži a vysílají mě jen nasbírat pár informací. To víte, dělám tuhle práci krátce.“

„Aha. A co chytrý telefon?“

„Telefon?“ vykulila oči.

„Jako diktafon...“

„To mě nenapadlo,“ nakrčila čelo.

„Tak co byste se ráda dozvěděla, slečno?“

„No, naše čtenáře by zajímalo...“, zarazila se, rozhlédla se po stole, zatímco já jsem sklídl nádobí na servírovací stůlek vedle, a promnula si čelo. „Promiňte, to je blbost. Naši čtenáři tak jako tak stejně přečtou všechno, co se jim předloží, jelikož to jsou předplatitelé, tak.“

„Na co byste se ráda zeptala vy?“ a přistihnul jsem se, jak ji zvědavě okukuju. Byla trošku hubenější, ale ne všude a ne moc.

Chvilí dumala, rozhlédla se, zadívala se ven do houstnouchého deště a pak stočila pohled na mne. Zeptala se s vážnou, hluboce zamýšlenou tváří – na člověka jejího ražení až nepatřičnou: „No, mě by teda zajímalo, proč pracujete u Farina, který je všude popisovaný jako zhýralec a prostopášník a který se rád už léta ukazuje na veřejnosti s nejrůznějšími takzvanými umělkyněmi, které jsou ve skutečnosti jen placené společnice, víte jak to myslím, ne? Prý tu žijete už dlouho. V sousedství vám říkají inventář a... a tak různě. Přitom nevypadáte jako nějaký... komorník.“

To mě zaujalo, slečna si to tady kolem už očíhla. To jí určitě něco napovídali v Maxmiliánově hospodě v Šenu. Speciálně on dokázal nakecat lidem úplné blbosti.

„Záleží na tom, koho jste se vyptávala. S panem Farinem, drahá slečno, spolupracuji už skoro dvacet let, vlastně začalo to hned po škole. Starám se o správu jeho majetku, o jeho osobní věci, občas mu

dělám řidiče a považuji ho za svého přítele. Tenhle dům je pro pana Farina takové malé útočiště, třeba zrovna před lidmi od novin jako jste i vy.“

„Tento dům ovšem nepatří panu Farinovi, ale vám, pane Narpe! Kromě domu máte spoustu majetkových podílů, figurujete v obchodním rejstříku, jste důležitá osobnost v podnikání, jste velký zaměstnavatel... to není Farinův byznys, ale jen váš... A přesto jsem nenašla ani jednu vaši fotografii v žádných novinách, na internetu, na sociálních sítích... nikde!“

„Ale jděte! Asi jste špatně hledala..., ale máte pravdu, sociálně zasítěn nejsem,“ docela mě to pobavilo a zkusil jsem z jiného soudku. „Tenhle dům mám rád. Nepřejte si vědět, v jakém stavu byl při koupi. A při tom je to docela významná stavba, projektoval jej architekt Merkan, učedník slavného Gočára. Krátce v něm bydlel stavitel Müller, stavěl si ho pro sebe a svojí budoucí rodinu. Bohužel dokončení stavby se nedočkal, pro komunisty byl zosobněním samotného kapitalistického pekla a vlastní rodinu už taky nestihnul založit, z vězení to šlo těžko. Stavba zůstala nehotová a mírně řečeno trošku chátrala. Je to možná dáno i tím, že leží poněkud mimo hlavní cesty, z jedné strany je rybník a z druhé lesík. Ještě chvíli po sametové revoluci tu prý mělo místní družstvo nějaký archiv. Ale to jsem už nezažil, pouze na místě vrat a plotu stály nějaké dřevěné boudy, které jsem strhnul, protože jen hyzdily okolí. Rekonstrukce vrátila stavbě její lesk, vidíte? Tady v hale jsou všechny vlysy krásně barevné, zadní část domu byla přistavěna ve stejném duchu jako obě

křídla, přesně podle původních plánů. I nábytek je téměř stejný jako ten, který pan architekt před léty navrhnul. Představte si, že při rekonstrukci se našly původní závěsy na zrcadla a obrazy, tenkrát se to dělalo ještě na dřevěné kolíčky, dneska je to samozřejmě na umělohmotných hmoždinkách... Dokonce i zděný altán, který je dole v zahradě, je postaven tak, jak by to asi Merkan nakreslil. Ten jediný není původní stavbou, nechal jsem ho dostavět před pár lety.“

Dívala se na mne s rozšířenýma očima a ústy dokořán.

„To jsem vůbec nevěděla,“ řekla tiše, aniž si udělala jedinou poznámku, byť držela bloček i tužtičku připravenou. A tiše dodala: „Architekt Merkan byl můj pradědeček, znám ho jenom z fotografií. To mě sem šéfredaktor poslal schválně... on to určitě věděl!“ užasla.

„Pokud byste měla zájem, můžete nahlédnout do originální dokumentace k domu, návrh vzniknul někdy kolem války a podařilo se mi ho zkompletovat teprve nedávno. Dělal jsem to hlavně kvůli tomuhle nábytku, ten je skutečně nádherný. Pan Farin sice děti nemá, ale váš pradědeček myslel na všechno, jsou zde zařízené i dva dětské pokoje... samozřejmě vše původní sic, ale i tak moderní. V podstatě tu mohou bydlet dvě až tři úplné rodiny i s kupou dětí.“

„To je úžasné,“ a já si všimnul velké slzy, která si hledala cestu po její tváři. Podal jsem jí kapesník, ale nereagovala, takže jsem jí slzu opatrně otřel sám.

„Vezměte si ještě trochu čaje,“ pobídnul jsem jí a maličko nalil do prázdného šálku.

„Bez mléka... prosím,“ šeptla. Byla dojatá.

„Ano,“ odložil jsem konvici. „Věřím, že kvůli téhle budově jste sice nepřišla, ale můžeme její krásy obdivovat spolu, ne? Copak tedy dalšího asi zajímá čtenáře vašich senzacechtivých novin?“

„Promiňte, nějak se živit musím,“ hlesla, zmačkala kapesník v ruce a vděčně přijala šálek. „Co vlastně pan Farin dělá? A proč tu bydlí, když má vlastní byt?“

„Pro bulvární noviny je asi zajímavější osoba pana Farina než tenhle barák, že? Já vím, jste tu služebně...“

„Promiňte,“ sklopila oči k bločku.

„Tak dobře. Pan Farin podniká v technologiích, jak se dneska moderně říká. Začínal s prodejem diagnostických přístrojů, ale to se mu moc nevedlo, takže začal obchodovat s komoditami, jinými slovy, kupoval a prodával obilí a pak snad i uhlí. To se mu taky moc nevedlo, utopil v podniku řízu peněz, a když na tom byl finančně fakt špatně, tak jsem mu nabídnul práci já. Teď pracuje na pozici, řekněme, obchodního ředitele ve firmě, která se zabývá diagnostikou pevných materiálů, dodává speciální elektroniku pro obráběcí stroje, vyrábí téměř nerozbitná skla a optiku pro zvláštní případy a zkouší uspět v mikroelektronice, i jako dodavatel super čistých materiálů. To je asi tak v kostce vše k jeho osobě. Abych nezapomněl, občasně bydlí zde... no... protože tu má klid a jsme dobří přátelé.“

„To je gól, on je váš zaměstnanec, že ano?“ vydechla s překvapením.

„Nenazýval bych to tak... Jsem rád, že jsem mu mohl pomoci v tíživé životní situaci.“

„Jeho manželství prý není šťastné,“ teď už si blok nachystala. „Prý existují fotografie, které to dokazují. Jeho paní se stýká s jinými muži, naposledy to otisknul Express... Jak se staví k tomu, že ho manželka veřejně podvádí?“

„Napište prosím, že o tom nic ale vůbec nic nevím.“

„Prý má jeho manželka několik milenců, je to pravda? A její tři předchozí manželé prý náhle zemřeli?“

„Nedokážu vám odpovědět. Víte víc, než já!“

„Myslíte si, že hrozí rozvod?“

Zakroutil jsem asi s rozpačitým úsměvem hlavou. Její otázky byly doslova sžíravé a dokázaly se zakousnout hluboko do mysli.

„A jak by se dělil majetek? V případě rozvodu, samozřejmě?“

„Přesně podle předmanželské smlouvy.“

„Aha! Taková existuje...? Ne, ne! Nic neříkejte.“ Zarazila mě a rychle si něco poznamenala. S překvapením jsem zjistil, že tahle dívčina ještě ovládá těsnopis.

„Pokud vás zajímá finanční stránka věci, slečno, pan Farin nemá žádný vlastní majetek ani není podílníkem v žádné firmě. Bydlel ve firemním bytě, byť luxusním, ale teď, po svatbě si pořídil vlastní bydlení, a má jen ředitelský plat, který snadno mine při svém... ehm... způsobu života.“

„Vážně?“ Vyvalila na mne své šedé oči.

„Nechcete se přece jenom podívat vedle do salónku nebo do stylové kuchyně?“ nadhodil jsem, když jsem viděl, jak krčí čelo a usilovně nad poznámkami přemýšlí. A jen jsem zamrkal, když zdvihla oči a přistihla mě, jak na ní zírám a já musel s rozpaky zahnat oči patřičným směrem při úsměvu, který nasadila.

Po chvilce otálení souhlasila a já ji mohl neformálně jako znalý průvodce seznámit téměř s veškerým interiérem. Jen ven jsem jí kvůli dešti raději nevedl. Celý šťastný jsem jí ukazoval místa, která mě stála spoustu práce a peněz, abych je uvedl do původního stavu, jak předepisovala originální dokumentace, a rovněž spoustu nervů, než jsem některé místnosti přestavěl a odstranil tak modernu, se kterou přišla před nedávnem madam. Velmi dlouho stála u obrazů z intarzií, které představovaly nápodobu krajinek z různobarevných dřevíček a roztodivných geometrických tvarů.

„Moji rodiče mají podobné na stěně, máma by to nejraději vyhodila na půdu,“ posteskla si.

„To je škoda, zrovna tyto obrázky mají v sobě takovou vnitřní sílu. Všimněte si prosím, tento a tento zobrazují výhled z patra na rybník, který je odsud tak dvě stě metrů.“

„A kde jsou ty stromy okolo?“

„Takhle to tady vypadalo krátce po válce, jediný strom široko daleko byla olše tady na zahradě, po které zůstal vedle altánu pořádný pařez.“

Pak už se na nic dalšího nezeptala. Rozloučili jsme se. I když jsem jí nabídnul, že jí v tom nečase odvezu domů, s díky odmítla, že má za plotem svoje auto. Mezi dveřmi se ještě váhavě otočila:

„A nešel byste se mnou někdy na večeři? Ráda vám něco dobrého uvařím i doma, já umím vařit! Nebo do kina, na výstavu... Já vím, nehodí se to, co?“ Pokývala smutně hlavou.

„Počkejte,“ zavolal jsem k jejím zádům, „proč zrovna já? Jsem starší, nudný člověk a-“

„Co vy víte? Jaký starší člověk... jste jen o čtrnáct let starší! Ale kdybyste chtěl, tak mi... zavolejte.“ Vrazila mi do ruky navštívenku a spěchala pryč, k autu zaparkovaném někde za živým plotem. Ani se neohlédla. Ještě, že už tolik nepršelo!

Přinesl jsem Lambertovi pár věcí, které on považoval za důležité, hygienické potřeby, lepší holicí strojek, noviny, a taky novou vázičku, protože ta minulá se někde ztratila, když ho přeložili na jiný pokoj. Smutně jsem se díval, jak pumpa do něj pod tlakem neúnavně žene nějaké léky. Svě okolí stále nevnímal. Co chvíli nahlédla sestra nebo bratr, aby se přesvědčili na vlastní oči, zdali je vše v pořádku. Ani nevím, kdy dorazil Luigi.

„Ahoj, Márine,“ zašeptal, když jsem si ho po chvílce všimnul. „Jak to s ním vypadá?“

„Nevím. Oni mi neřekli nic, nejsem ten pravý příbuzný ani manželka. A ošetřující lékař se zapřel. A to jsem si myslel, že se to po převozu zlepší.“

„Zeptám se primáře sám.“

„Co ten záříč?“

„Márine, Márine... s tím bude potíž. Vložil se do toho ústav pro jadernou bezpečnost. Ještě si to nedali do souvislosti s Lambertem, ale nejsou to žádní blbci. Je jen otázkou času až na to přijdou. Schválně, kolik lidí v téhle zemi má momentálně nemoc z ozáření, co myslíš?“

„Policajti to už asi vědí, ne?“

„Přesně tak. Začali kolem kroužit. Volal mi nějaký podplukovník Verbíř, možná se ti taky ozve. Vlezlý chlap!“

„Takže je to opravdu zbraň?“

„Není. Spletl jsem se. Radium je takhle ukládáno v tabletách, prý roční světová produkce není větší než půl kila, takže by se to klidně vešlo do piksly od Nivey. A chybí tomu víčko. Radium zmizelo minulý týden z depozitu jednoho výzkumáku. Ututlali to až do dnešního dne. Když jsem jel v autě, tak hrdě hlásili v rádiu, že policie celý obsah zajistila a neporušený předala zpět do depozitu. A zatkli prý nějakého cápka z ostrahy, který to nějak vynesl ven.“

„Co tedy mám udělat?“

„Nejlepší bude mlčet,“ poplácal mě po rameni. „Kdo nic neví, ten nic nevykecá!“

Napadaly mě nejrůznější myšlenky, ale všechny byly temné a každá se dala ohodnotit nejméně deseti lety kriminálu. Přesto jsem ani jednu nezavrhnul. Luigi už dávno odešel, ale já ještě seděl vedle lůžka a přemýšlel, co dál.

Lambert měl pokoj jen pro sebe s mobilním lůžkem zaparkovaným uprostřed. Akorát, že to neviděl. Dýchací přístroj mu pomáhal s kyslíkem a tísnivý pohled umocňovaly hadičky kolem rukou. Všiml jsem si, že má připoutané ruce k pelesti, asi aby si je nevytrhnul nějakým mimoděčným pohybem. Vedle dveří, přes velké okno neustále dohlížely minimálně dvě osoby z lékařského personálu. Každopádně i přes to se u lůžka co chvíli někdo objevil, buď lékařka, nebo sestra. Odešel jsem poměrně pozdě, venku už zhoustla tma. Překvapilo mě, že za dveřmi zevlují uniformovaný policista. Jen krčil rameny, že prý má hlídat. Když odcházel Luigi, tak tam určitě ještě nikdo nestál...

•

Madam byla opravdu svým způsobem hezká ženská, mohla se z fleku ukazovat na titulních stránkách módních časopisů nebo nahatá na stránkách Playboye. Při jejím nevázaném způsobu života muselo být enormně nákladné udržovat takovou tělesnou schránku v kondici. Ksichtík klidně mohla nastrčit i do reklamy na lečjaký noční krém nebo čistící vodičku... Ale asi nebylo jejím gustem nechat se jen tak očumovat. Nelibost, vepsaná do její pohledné tváře, se změnila v odporný škleb. Tedy hned poté, jakmile skrz alkoholový opar zjistila, že za dveřmi stojím já. Takhle se dovedl

ožrat jen Bruder nebo někdy Luigi, ale ti měli alespoň veselou opičku s plnou fúrou vtipů a legrace.

Ale jí tížil nějaký těžký splín, který alkohol jen umocnil.

Svalila se jak bečka jablek z trakaře na sedačku, po které se povalovaly nejrůznější části oděvů. Běžové, krajkové koktejlky, které měla na sobě, nezakrývaly ani to, co zakrýt mohly. Zahlédl jsem i několik sklínek a prázdnou lahev od Martini za opěradlem. A při dosednutí porazila lahev od šampaňského, zaplať bůh prázdnou. Ve vzduchu se vznášel zápach charakteristický pro mnoho otevřených lahví smíchaný s oním podivným pachem alkoholem nacucaných konzumentů. Místnost a vlastně celý byt se mi zdály prázdné, byť zařízené v modernistickém duchu. Madam si evidentně libovala v pestrých, neřkuli řvavých barvách, které se tloukly navzájem. Každopádně se nyní nadvlády chopil nepořádek s neřádem, což významně dokreslovaly rozbité sklenice u stěny ztropené od červeného vína, které zřejmě ještě poloplné mrskla ve vzteku proti zdi.

„Á, komorník zámeckého pána! Myslela jsem, že je za dveřmi zase ta přerostlá jalovice,“ posměšně se ušklíbla. „Co ještě chcete?“ oči se jí občas klížily a nebylo to jen ostrým světlem.

„Chci se vás na něco zeptat, madam.“

„Jakápak madam, za všechno můžete vy. VY! Strkáte rypák tam, kam nemáte.“

„Váš manžel je stále v nemocnici a já se mu snažím pomoci.“

„Manžel... pche! Měl vás za úplného chudáčka, kterej bude jen sypat dukátky... a helemese, najednou se z ptáčka zpěváčka vytřepe sokolík,“ škytla. Ignoroval jsem její invektivy.

„Potřebuji vědět, co se mu stalo.“

„Co já vím?! Já u toho nebyla. Jsou lidi, kteří udělají cokoliv, o co je požádám... i zadarmo!“ zahihňala se a mně přišla naprosto nechutná. Jak jen mohl Lambert tuhle ženskou snést? Tak mladá a tak zkažená! Pravda, lásce se nedá rozumem poručit...

„Ale může umřít!“

„No a co. Tak bude v márnici, no! Nebude první ani poslední. Na světě pořád někdo umírá, he, he, he.“

Bud' už nebyla ve svém stavu a zamženém rozumu schopná rozumně uvažovat anebo byla opravdu tak zlá, jak jsem si o ní myslel od prvního okamžiku, co jsem ji spatřil.

„Proč jste se chtěla rozvést?“

„Proč asi? Kvůli penězům, hlupáku,“ naprosto upřímně odhalila zákoutí svojí mysli.

„To máte málo vlastních peněz?“

„Peněz není nikdy dost!“

„A proč jste chtěla pana Lamberta zabít?“

„Zabít? Zbláznil jste se? Měl přece umřít sám!“

„Ale asi neumře. Takže nebudete ani tak nic dědit.“

„Tak to se šeredně pletete! Dostanu ze zákona půlku, vydědit mě nemůže. Anliegen jen kecá. Schülze to už zařídí, to je jiný kabrňák!“

a pořádně si přihnula. Bylo mi jasné, že se co nevidět úplně zbourá.
„To budeš koukat, chudáčku!“

„Podle předmanželské smlouvy nemáte nárok na nic-“

„To se ještě uvidí,“ podrážděně zasyčela jako had, kterému se kořist zrovna vymkla ze smrtícího objetí.

„Vzhledem k tomu, že váš manžel už nic neměl, a ani tenhle byt nesplatil, tak nechápu, proč si děláte nějaké naděje,“ ale jí to nedošlo, kymácela se jak třtina ve větru, asi byla ta láhev příliš těžká.

„Vy-vypadněte!“ sykla nadvakrát.

„Ještě mi řekněte, kde najdu slečnu Šedivou, už se dlouho neobjevila.“

„Koho?“

„Vaší společnici, slečnu Šedivou...“

„Jo, tu mladou krávu? Snad se vám ta coura nelíbí, he? Doporučili mi jí z firmy... hi, hi, hi, pana Rozkowa,“ zachichotala se a začal se jí motat jazyk „A je to líná kráva, nechtěla nic dělat, co se jí poručilo, a navíc taky strkala rypák tam, kam neměla. Doufám, že přes něj dostane zabijačkovou pistolí, hi, hi. A už jděte. Jděte!“

„Kde jí najdu?“

„Zeptejte se Rozkowa, to je ten s dvojitým vé, hi, hi, hi, chytil s Norou tyhle mladý jalovičky... v agentuře...“ sesunula se k nohám stolku, k té prázdné lahvi od šampusu. Byla naráz na šrot.

Madam mi v tuhle pokročilou hodinu přidělala víc vrásek a vlastně i svým způsobem odpověděla na mou jednoduchou otázku. Zlatokopkám je totiž úplně jedno co, nebo koho zničí. Mají prostě

takovou náuru. Opatrně jsem za sebou zaklapnul dveře bytu a zařídil se podle jejího pokynu. Odešel.

Časně ráno čekaly na úklid bedýnky se zeleninou, které mi dovážková služba dopravila až k prahu kuchyně. A hned na mě juklo nemilé překvapení. Za dveřmi haly stál dlouhán v baloňáku, takový zachovalý padesátník, mírně podmračený, v ruce si točil s kloboukem. Vedle přešlapoval menší, mladší, rozumějte věkově jako já, ale spíš mladší, chlap v bundě a manšestrových kalhotách bez puků. Toho už jsem znal. Oba to byli policajti.

„Dobrý den, přejete si, pánové?“ otevřel jsem dveře dokořán a vyčkával, co z pánů vypadne.

„Major Kovanda, kriminálka,“ ukázal průkaz, „tohle je poručík Kepke, tamtéž. Můžeme jít dál?“

„Prosím, račte.“ Poodstoupil jsem a pustil je dovnitř. Právě se mě zmocnilo ošklivé tušení, úplně jsem se strchoval, že Lambert zemřel, oba vypadali tak vážně. Zůstali stát hned za dveřmi, jen si rozepnuli svrchní oděv.

„Kde jste byl včera večer, někdy kolem jedenácté?“ vypálil na mě major bez přípravy jako Windischgrätzova artilerie na Prahu.

„Já? Přijel jsem nějak po desáté, tady jsme s panem Luigim, tedy panem Correggiatim povečeřeli. Pan Correggiato tu má svojí malou pracovnu a nahoře v patře pokojík, kde může přespat. A od té doby

jsem tady pořád. Před vámi přijeli pánové s dodávkou objednaných surovin pro naši kuchyň, jezdí jenom jednou týdně.“

„Může vám to někdo potvrdit?“

„No..., přece pan Correggiato!, je tady vedle v pracovně.“ Zvedl jsem sluchátko telefonu a vytočil vnitřní linku: „Luigi, můžeš na moment!?“ Vzápětí se objevila ve dveřích v podloubí Luigiho rozčuchaná hlava. „Tady ti pánové od policie potřebují potvrdit, že jsme tu byli od včerejšího večera.“

„Jo, potvrzují, byli jsme tu. Večeřeli jsme spolu, stačí tak? Copak se stalo?“ zamračil se.

„To se vás asi netýká.“

„Tak já zase jdu,“ otočil se a zmizel.

„Tak tedy... ehm..., děkuji.“ Pronesl váhavě a vlastně opožděně k už zavřeným dveřím lehce zaskočený major a obrátil se zpět na mne: „Znal jste Helenu Farinovou?“

„Ano, madam znám, ještě včera jsem s ní hovořil. Byl jsem u ní v bytě, kde pobývala se svým manželem.“

„Kdy?“

„Myslím, že někdy kolem desáté, možná později... než jsem jel domů.“

„Proč jste s ní mluvil?“ zeptal se ten policajt v bundě, Kepke.

„Potřebuji najít její společníci, kvůli nějakým nesrovnalostem kolem výplaty, nebo tak něco, ale to nebylo nic důležitého, je to prostě jen zaměstnankyně.“

„Ale,“ povytáhl obočí ten vyšší, Kovanda a oba na sebe významně pohlédli, což mohlo značit všelicos.

„Není to tak, jak si myslíte.“

„My si nic nemyslíme,“ pronesl s neproniknutelnou tváří Kepke.

„Majore, o co tu jde? Vy zřejmě nevyšetřujete to vloupání, že?“

„Máte pravdu, my jsme z oddělení vražd. Je mi líto, ale musím vám oznámit smutnou zprávu – paní Farinová už nežije. Víte, pane Narpe, začali jsme vyšetřovat její násilnou smrt. Tělo paní Farinové bylo nalezeno pozdě večer správcem objektu, neboť dveře do jejího bytu nebyly dovřené. Zajistili jsme velké množství stop a bohužel, jeden svědek vás viděl přicházet do domu, kde paní Farinová bydlela. Je to taková lepší čtvrť a místní jsou dost, jak to kulantně říct, dost rozladěni naším vyšetřováním. Nechceme zanedbat žádnou stopu, z tohoto důvodu jsme za vámi přijeli. Byl jste jeden z posledních, kdo s paní mluvil.“

„To je nešťastné.“ Polilo mě horko, protože jsem si uvědomil, že to pro Lamberta nebude dobrá zpráva, až se probere. „Co se jí, prosím, přihodilo?“

„Někdo přišel, odemkl si, utáhnul bezvládné paní Farinové kolem krku smyčku ze šňůry švihadla, a pak odešel. Měl asi klíč, ale vstupní dveře při odchodu nedovřel, což je divné. Byl ovšem nenápadný. Unikl přes garáž v mrtvých úhlech kamer,“ shrnul jednou větou Kepke.

„Přišel tedy loupit?“

„No, to zrovna ne, nic se asi neztratilo. Našli jsme a zajistili nějaké peníze, šperky, klíče od vozu, ten zůstal nedotčený v garáži, měla i velmi drahé toalety. Nic z toho se neztratilo.“

„Musíme se zeptat, je to formalita, pane Narpe,“ Kepke vytáhnul bloček, „především na majetkové poměry. Byt patřil paní Farinové, podle smlouvy jí ho koupil její manžel, je to tak?“

„Ano, je to tak. Byt je pod hypotékou a není doplacen.“

„Měla kreditku, ale ta je k účtu, který jste zřídil vy. Proč?“

„Požádal mě o to pan Farin, on jí svůj účet poskytnout nechtěl.“

„Vy jste jí půjčil peníze?“

„Ano, zůstalo tam něco kolem sta tisíc. Ale zablokoval jsem ho, neboť madam přespříliš utrácela.“

„Aha,“ Kepke si vše pečlivě poznamenal, „ještě běžná otázka, jak jste ji vnímal, měla nějaké nepřátele, nebo se cítila ohrožená, když jste s ní naposledy hovořil?“

„Paní Farinová ráda manipulovala s muži, ráda je sváděla, ráda se před nimi převáděla. Oblíbila si drahé věci a peníze pro ni znamenaly snad jen prostředek k dalšímu bezstarostnému utrácení. Na svého manžela měla značný vliv, ale jinak se chovala panovačně a sobecky.“

„To není zrovna lichotivé hodnocení. Skoro jako byste chtěl kulantně říct, že to byla pěkná mrcha.“

„To je jen o úhlu pohledu.“

„Ale s vámi se jí žádná eskamotáž nedařila, že? To jako myslím, že se nepokoušela vás třeba svést?“

„Ona... není zrovna můj typ.“

„Přesto jste jí poskytnul peníze?“

„Požádal mě o to pan Farin, byl jsem šťasten, že mu mohu vyhovět.“

„Ano, ano, to jste už říkal,“ vložil se do řeči Kovanda a podrážděně mávnul rukou.

„Milovala ho?“ pokračoval Kepke další otázkou.

„N... na to nedokážu odpovědět.“ Zarazil jsem se. „Podezíráte snad mě?“

„Ale jděte! Myslíte si, že bychom si takhle povídali za dveřmi?“ ušklíbl se Kovanda.

„Řekla vám včera něco konkrétního?“ ťuknul Kepke tužkou do bločku.

„Když jsem s ní mluvil, byla především už... eh, společensky velmi, velmi unavená...“

„Myslíte – opilý? To ano, měla odhadem tak dvě promile. Při její slabší konstituci...“

„Jak říkáte, hodně tento...“ a v tu chvíli mě napadla v pravdě ďábelská myšlenka. „Během hovoru několikrát vyslovila jméno Schülze, přesně takhle to vyslovila, a pak ještě jméno Rozkow, zdůrazňovala, že má dvojitě vé.“

„Opravdu zmínila jméno Rozkow, s dvojitým vé?“ oba na sebe významně pohlédli.

„Ano, tak to řekla, je to dost neobvyklé jméno...“

„V jaké souvislosti?“

„Zmínila to kvůli nějaké agentuře.“

„Nevím, jestli mám, majore?“ poručík se obrátil na majora s otazníkem v obličejí.

„Klidně to řekněte. Pan Narp si to jistě nechá pro sebe.“
Zachmuřil se major a dal si ruce za záda.

„Tak jo. Víte, pane Narpe, ten zmiňovaný Rozkow byl byznysmen nového typu. Podnikal v politice, obchodoval s informacemi, provozoval seznamku, která zřejmě kryla eskort, a vedl pracovní agenturu. Měl spoustu aktivit s hotovými penězi... Zdá se, že občas za podnikání považoval i vydírání. V té politice hrálo roli možná i podplácení. A taky... angažoval se ve zprostředkovávání pochybných obchodů, údajně se věnoval starožitnostem. To vypověděl nějaký, sakra, jméno nepřečtu...“

„Schauer,“ vypomohl mu Kovanda.

„Děkuji. Schauer – jako poradce a... ekonomický jednatel? Sakra, co to je za profesi? Ona existuje nějaká pracovní pozice ekonomického jednatele?“ podivil se.

„Existuje tolik typů jednatelů, až byste, poručíku, jen zíral,“ Kovanda se zaškaredil. „Na hospodářské kriminálce by vás pěkně zostra poučili.“

„Jo, promiňte!“

„Říkáte, že byl? To jako že už pan Rozkow... není?“

„Přesně! Byl zabit zhruba stejným způsobem jako paní Farinová. Ale o hodinu dřív v garáži jistého vykřičeného domu v Košířích. Je to velmi nevěřejná zpráva. Rozumíte mi?“ Přikývnul jsem.

„V jaké souvislosti zmínila paní Farinová jména Rozkow a Schülze?“ Major vytáhnul z kapsy balíček žvýkaček a vzal si dvě.

„Že Rozkowa nemá ráda, tedy že ho nesnáší, že za všechno může on a Schülze pak všechno zařídí, tedy něco v tom smyslu. Ale jak říkám, to už byla dost... dost omámená,“ zalhal jsem a nevyčítal si to.

„To je divné, pane Narpe,“ major na mne pohlédl asi tak, jako když se hladový žralok rozhlédne v akváriu plném krylu a už ví, že se nenažere, „víte, oni spolu podnikali. Pan Rozkow a paní Farinová byli totiž sourozenci. Narodila se jako Rozkowa, fakt psáno takhle, je to nějaká zkomolenina podle matriky. Ona se už čtyřikrát vdala, což je v dnešní době a v jejích čtyřiaadvaceti letech docela výkon, a podle informací, co máme, sourozenci spolu vycházeli skvěle.“

Zatraceně, kapku mě polilo horko. Pozdě jsem si uvědomil, že jsem šlápnul vedle vosího hnízda a asi zašlápnul čmeláka.

„Bohužel, u sourozenců Rozkowých máme dost velký problém,“ doplnil ho Kepke, „Rozkow nebyl ženatý, rodiče už neměli a další vzdálenější příbuzné jsme zatím nestihli kontaktovat... eh, tedy žádné jsme prozatím nenašli, údajně někteří žijí v Polsku a někteří možná i v Německu. Oni jsou totiž původem Kašubové. Ale je to příliš čerstvé, dotazování půjde přes úřady oficiální cestou. Jediným bližším spřízněným je pan Farin.“

„Kašubové?“ nic mi to neříkalo.

„Půl miliónový slovanský národ, něco jako Lužičtí Srbové, žijí v Polsku a Německu. Nynější polský předseda vlády je Kašub,“ poučil mě znalecky Kepke.

„Aha. A co mohu zařídit já? Pan Farin je bohužel v nemocnici, jak už asi víte, a nemůže sám nic obstarat. Bude potřeba zařídit věci kolem pohřbu jeho manželky, případně vyklidit byt, protože...“

„Byt převezme správce a pak ho notářsky předá jejímu manželovi, nebo... ehm... pověřené osobě..., bude si ho moci převzít, počítám, během pár dnů. V případě dalšího vyšetřování vás vyrozumíme. Víte,“ zarazil se major, „ona nebyla tak nevinná, jak vypadala. Dobře by na ní sedělo označení černá vdova. Kdyby nezemřela, tak bychom s ní asi museli promluvit kvůli neobvyklým úmrtím jejích předchozích manželů, státní zástupkyně to chtěla tak jako tak znova otevřít.“

„To jsem nevěděl.“

Rozloučili se a já stál u dveří ještě dlouho po tom, co jejich auto dávno zmizelo v lesíku. Ani se nechtěli vybavovat s Luigim, blesklo mi hlavou. I když... ten zprávu o smrti madam přivítal s nemístně radostným zavýsknutím a otevřením úplně nové láhve skotské, pod pracovním stolem jich měl beztak celý karton. Mrzutě jsem si uvědomil, že jsem jim nenabídnul ani kafe a vůbec se projevil jako prachbídny hostitel.

Následujících několik dní jsem se věnoval správním záležitostem. Musel jsem vyřídit neodkladné věci kolem fungování firmy a zajištění výroby, dohodnout se s obchodními partnery, což byla činnost, kterou se doposud zabýval výhradně Lambert, vyřešit finanční záležitost kolem dluhů madam, zařídit vyklizení jejího bytu a nastartovat jeho případný převod na manžela. Lambert neměl nebo nechtěl mít pod kontrolou finanční záležitosti, a jak jsem zjistil, v poslední době mu madam dost zruinovala bankovní účet. A to i přes to, že jsem jim značně vypomohl.

Poslední zastávku v nemocnici jsem zakončil požadavkem o převoz pacienta na specializovanější pracoviště, protože se mi jeho stav nelíbil, i přes ujišťování lékařů, že je vše na dobré cestě a pacient je stabilizován. Bohužel, stále se ještě neprobral z onoho podivného stavu, ne nepodobnému kómatu. Objevily se ale jisté právní komplikace, Lambert nedal kvalifikovaný souhlas, to jako mně a já za něj tím pádem nemohl jednat. Což sice nebylo zas tak pravda, ale Lambertův dokument, který jsem našel v jeho stole s ověřeným podpisem, byl starší už víc jak půl roku a tím pádem nepřijatelný jak z právního hlediska, tak kvůli stavu pacienta v kómatu.

Ve volné chvílce jsem si našel čas a zavolał slečně Julii. Bylo to pro ni obrovské překvapení a na výstavu neznámých expresionistů přišla celá nesvá, ale přišla a byla ráda. Večer mě na oplátku pozvala do Pravěku, ne tedy skutečně, jen do takové stylové restaurace na dobré papání, jak té bezuzdné konzumaci hromady jídla roztomile říkala. Strávili jsme příjemný večer, ale zaplatil jsem to já, protože by

mě hanba fackovala, nechat se tak hostit. Když jsem jí odvezl domů, tak jsem jí ještě kromě kytice dal malý dáreček, už pro ni dávno připravený. Druhý den mi celá šťastná volala a děkovala snad pět minut...

Luigi se v nemocnici ukazoval jen sporadicky, neboť v zápalu cílené tvořivosti přesunul svou maličkost do své laboratoře ve firmě s tím, že potřebuje mnohem víc prostoru a začal na něčem usilovně makat. Já to viděl pragmatictěji, nebude tam chlastat a možná i něco vymyslí. Tedy, předpokládal jsem, že pracuje, vyzvedl si totiž nějaké starší dokumenty o již dávno ukončeném výzkumu, uskladněné u nás v domě. Nelíbilo se mu, že jsem dal všechny fascikly pod zámek, ale jeho rozladěnost jsem přičítal momentálně rozvibrovanému období, kterým jsme všichni procházeli. Ale jakmile vytáhnul paty z domu, tak jsem většinu potenciálně nebezpečných materiálů skartoval. Co kdyby se nějakému eventuálnímu zloději vylíhnul v hlavě šílený nápad nás zase navštívit?

Myslím, že poslední rozloučení s madam proběhlo důstojně. Dal jsem si záležet na každém detailu, přece jenom to stále byla Lambertova zákonná manželka. Přišlo mnoho mladších lidí, některé jsem znal od vidění z večírků a dalších pijatik, které madam pořádala, další byli naši známí. S jedním z nich, s usměvavým

tlouštíkem, který se představil jako doktor Coufal, mě seznámil Luigi – tak veselý a spokojený, snad jako by ani nebyl na pohřbu ale na svatbě – který se na obřadu také mihnul, aby se pozdravil s přáteli. Každé takovéhle setkání je nejen společné vzpomínání, ale třeba i propírání špinavého prádla pěkně všem na očích, jak se tak říká. Do toho cvakaly virtuální fotoaparáty a mobily nejrůznějších pisálků a jiných propíračů bahna.

Madam se musela v rakvi párkrát obrátit při slovech, jakými ji její přátelé nevybíravě častovali. Tedy, neprobírali ani tak její morálně volní vlastnosti, jako spíš její finanční situaci. Hovořili o tom, že měla vlastní reklamní agenturu, spoluvlastnila cestovní kancelář a angažovala se ve firmě svého bratra. Všechny její aktivity měly jednu věc společnou – dluhy. Její jméno údajně figurovalo v mnoha dalších společnostech, které se za posledních pět let bezesbytku poroučely k zemi, tedy k bankrotu.

Mně to ale nedalo, a všechno to, co na obřadu zaznělo, jsem si ověřil. Bohužel, většina těch zlých jazyků měla pravdu. Snaha zachovat Lambertovo dobré jméno mě vedla k aktivitě na poli diplomacie a tak jsem se pokusil sejít se s jejími obchodními partnery a nějak urovnat napjaté finanční vztahy. Podařilo se mi to čistě a bez velkých nákladů v podstatě až na jednu – tu jejich společnou pracovní agenturu, bratrsko–sesterskou firmu. Kolem ní se totiž v obchodním rejstříku objevily nějaké zvláštní nesrovnalosti.

Také jsem za Lamberta, jako obchodního ředitele, převzal nové administrativní prostory v budově nedaleko Karlína v supermoderní

novostavbě ze skla a oceli. Lambert si potrpěl na moderně zařízené kanceláře a já byl velmi překvapen, když jsem uviděl uspořádání nábytku a vybavení přesně tak, jak jsem je před pár měsíci nakreslil. A to mě jen požádal o radu při zařizování *nějaké cizí, úplně bezvýznamné kanceláře*. Správce objektu mě roztřeseně provedl všemi místnostmi, pořád si pletl moje jméno, chudák, a ukázal mi i stav postupně se zabydlujícího obchodního oddělení, které se sem přestěhovalo z pronajatých, nevyhovujících prostorů, roztroušených různě po Praze. Docela se mi ty skleněné skříně líbily, jen na ty průhledné podlahy na ochozech jsem si nedokázal nějak zvyknout.

Ještě jsem ani všechno neobešel, když mě dostihla oplácaná dívčina z recepce, že prý na mne čeká nějaká důležitá návštěva.

Doktor Anliegen stál vedle skleněné stěny jako zmoklá slepice. Pozdravil jsem ho.

„Co vás, doktore, k nám přivádí?“

„Jsem velmi rád, že jste se obtěžoval,“ začal svým způsobem, „potřebuji pomoci, pane Narpe. Jak víte, zastupoval jsem paní Farinovou. Připouštím, že to bylo v souvislosti s rozvodem, jářku, ona se z toho chtěla nějak vyvléct, asi kvůli penězům, rozumíte mi?“ Dělal jsem, že rozumím a počkal, až sekretářka naservíruje doktorovi kávu, zatímco on nad šálkem nešetřil chválou nad budovou a dál si sypal popel na hlavu. „Zastupuji ji už několik let, o rozvod se několikrát pokoušela, to asi už víte, že?“

„To nevím, ona už byla někdy rozvedená?“

„I kdež! Nikdy, vždycky vdova. Vdávala se mladička, její první manžel se utopil u ledovce na Špicberkách. Jako milionář jí zanechal nějaký majetek, tak se znovu vdala. No, a její druhý manžel, se kterým v rozvodovém řízení byla, nenadále zahynul při automobilovém neštěstí. A to byl poměrně známý automobilový závodník! Určitě jste o tom slyšel. Třetí manžel umřel taky náhle před rozvodem prý na srdeční selhání. Každý z manželů jí zanechal nějaký majetek, ale paní Farinová... jak jen to říct... brzo zase nic neměla. Ona už byla taková povaha, víte?“

„Chcete říct, že neuměla udržet korunu?“ Dobře jsem věděl, jaká to v ní seděla povaha, ale nechtěl jsem doktorovi ztížit tu jeho práci s pikslou popela.

„Shovívavě řečeno... ano.“ Váhavě přikývnul.

„V čem vám tedy mohu pomoci zrovna já?“

„Věc je taková, paní Farinová byla spolumajitelkou firmy Rozkow s.r.o. A bohužel došlo k politováníhodné situaci, firma je v konkurzu a zůstala pohledávka ve výši sto miliónů splatná ihned. Myslel jsem si, zdali byste mi nemohl poradit s tím běžným účetním problémem.“

„Poradit? Pane Anliegene, směnka na sto miliónu se vám zdá běžný účetní problém? My přece nemáme se zmiňovanou firmou vůbec nic společného! Pan Farin dozajista ani netušil, že jeho žena figuruje v nějaké firmě, která je navíc zatížená dluhem s takovou astronomickou sumou. Nadto, jak sám jistě víte, paní Farinová chtěla ze vztahu sama odejít.“

„To je samozřejmě velmi bolestné, to chápu, ale ono to má jeden skrytý rozměr, pane Narpe. Pan Farin totiž podepsal záruku. Laskavě se, prosím, podívejte, zde jsou veškeré materiály, jsou to samozřejmě ověřené kopie, ale měly by každý krok právně dokladovat.“ Položil modré desky na okraj stolu. „Do hodiny bych se ozval, abychom tuto neblahou událost nějak sprovodili ze světa.“ Anliegen se zvedl k odchodu.

„Co tím chcete říct?“

„No, je třeba ji zaplatit, pane, protistrana chce hotovost,“ vyděračsky se zašklebil.

„Promiňte, v čí prospěch je psaná ta pohledávka?“ ne že bych lapal po dechu, to ne, ale ta jeho neomalenost mi skoro zaškrtila hrdlo.

„No,“ doktor se zarazil, „přece ve prospěch doručitele, pana Rozkowa. Dneska ve čtyři hodiny se u mne zastaví, abychom dojednali podrobnosti ke splacení. On je rozhodnut i pro podání návrhu na konkurz na firmu pana Farina.“

„Pan Farin ale žádnou firmu nemá.“

„Někdo to ale zaplatit musí.“

Přemýšlel jsem, jak z téhle šlamastiky vyjít se štítem. Samozřejmě, že jsem ho mohl odpálit jako raketu na měsíc, ale začalo mě to zajímat.

„Nebylo by lepší, kdybych jel s vámi do vaší kanceláře, však už je to za chvíli, a domluvili se přímo na místě? Co říkáte?“

„No samozřejmě,“ rozzářil se jako Měsíc v úplňku a rozradostně se mu rozpohybovala i pleš. „Víte, já jsem spíš na ty rozvody...,“ a já získal trochu času si zatelefonovat.

S díky jsem odmítl Anliegenovu nabídku, kávu téměř nepiju a sušenky, které rozbíjely keramické podšálky, taky nerad. Docela jsem doktora chápal, sídlil v chudičké kanceláři ve starém baráku nedaleko nádraží, byl bez písáčky, a to dost vypovídalo o finančních poměrech, ve kterých se nacházel. Rozvody asi moc nevynášely, na exekuce se necítil, takže se teď snažil chytit příležitost za pačesy – docela by mě zajímalo, kolik že mohl mít slíbeno provize za proplacení té směnky. Pět, deset procent? Víc?

„A už ho tady máme,“ vyskočil doktor a hnal se k velmi dobře oblečenému muži středního věku, který rázně a bez klepání otevřel dveře kanceláře. Mírně prošedivělé skráně pečlivě zastřižených vlasů, pěstěný knír a osmahlá pleť dávaly tušit, že o sebe dotyčný svědomitě pečuje, blízko posazené oči vyzařovaly sebejistotu a na první pohled bezelstnost. Jen nos a brada se zapudrovanými šrámy napovídaly, že v životě asi přijal i pár tvrdých ran. Viděl jsem v něm typického sňatkového podvodníka.

„Toto je pan Rozkow a toto jsou pánové, kteří by se měli vaší pohledávkou zabývat, pane Rozkove, věřím, že k vaší spokojenosti.“

„Zajímá mě jediné, kdy bude pohledávka proplacena, samozřejmě, očekávám celou částku v hotovosti,“ žoviálně promluvil hlubším, hrdelním hlasem a odhalil pod vousy dokonalý chrup při pokusu o úsměv, když jeho oči lačně spočinuly na kufříku vedle stolu. Ten ale nebyl můj.

„Předpokládám, že máte nějaký doklad totožnosti a průvodní dokumenty, směnku a tak?“ vstal jsem v očekávání.

Muž sáhl do kapsy, vyndal občanský průkaz, obálku a podal to zmatenému doktorovi.

„Ano, pan Rozkow, data dokladů souhlasí,“ blekotal doktor.

„Můžete mi to půjčit,“ požádal o občanku můj společník, zatímco muž se blahosklonně posadil do připraveného křesla.

„Proč upřednostňujete hotovost?“ zeptal jsem se.

„Je to nejrychlejší.“

„Jen bych se ujistil, komu jste přesně peníze půjčil?“

„Samozřejmě, že paní Farinové! Dal jsem jí je v hotovosti. A teď je nutně potřebuji zpět.“

„V jakém vztahu jste byl s paní Farinovou?“

„Obchodní parter,“ zazubil se.

„Myslím, že to bude asi nějaký omyl, pane! Vaše pohledávka je dozajista neplatná.“ můj společník, zkoumající dokumenty, se k němu otočil.

„Co prosím?“ žoviálnost zmizela a v koutku oka mu zacukalo.

„Pan Rozkow je přece mrtvý. Vy to nevíte?“ neodpustil jsem si trošku ironický tón.